

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΛΑΤΕΙΑ Κ'. ΜΑΡΤΙΟΥ

Παρά τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσω-
τερικῶν καὶ ἔναντι τοῦ Κήπου

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 10
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡ πρὸς τὰ ζῶα εὐσπλαγχνία, ὑπὸ I. M. Δαμ-
βέργη
- Ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή ἐκ Ἐνωσού Κρήτης,
ὑπὸ I. Περδικάρη.
- Τὰ χρυσὰ Φιλικά, ἀλληγορία Catulle Mendès.
(Μετάφρ. Κ.).
- Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἀθηνῶν, ὑπὸ Ἰμδ.
- Ἱστορία τῶν γραπτῶν ἀγγείων (τέλος) Hodder
Weston (ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) ὑπὸ Α. Καράλη.
- Προτιμωτέρα ἢ Τιμὴ τῶν Τιμῶν. Ἰσπανικὸν
διήγημα Fernan Caballero (Μετάφρ. Δάπ.).
- Ἐιδήσεις τῆς ἑβδομάδος.
- Ἰδιαιτέρα Γράμματα.
- Νέα βιβλία.

Η ΠΡΟΣ ΤΑ ΖΩΙΑ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ

(Ἡθὴ καὶ Ἔθμα).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν, καθ' ἃς ἀπορεῖ
τις πότερον νὰ θυμιάσῃ, τὴν πληθὺν τῶν
καθ' ἑκάστην ἀναγραφομένων ἐγκλημα-
των ἢ τὴν πολυγονίαν τῶν Ἑλλήνων, τὴν
ἀναπληροῦσαν τὰ κενὰ, ἅτινα οἱ βίαιοι
θάνατοι ἀνοίγουσι ἐν ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς
χωρίοις, ὃ ἐγείρων τὴν σημαίαν τῆς πρὸς
τὰ ζῶα εὐσπλαγχνίας, θὰ ἐκινδύνευεν ἀντί
ταύτης νὰ προκαλέσῃ καθ' ἑαυτοῦ βροχὴν
σκωμμάτων καὶ λοιδοριῶν.

Ἡμέρα δὲν παρέρχεται χωρὶς αἷ-
μα ἀνθρώπου ἀδίκως χυνόμενον δι' ἐν
βλέμμα, διὰ μίαν λέξιν, διὰ μίαν ὑπό-
νοιαν νὰ μὴ κηλιδώσῃ τὴν γῆν, καὶ σεῖς ὡς
νὰ μὴ ἔλειπε παρὰ τοῦτο καὶ μόνον πα-
ρουσιάζεσθε τώρα προστάται τῶν ζῶων!
Μὴ σὲς διώρισαν πληρεξούσιον δικηγόρον
τῶν ἢ μὴ σκοπήτε νὰ ἐκτεθῆτε εἰς τὰς
προσεχεῖς τῶν ἐκλογῶν;

Τοιαῦτα δύναται τις ν' ἀκούσῃ πολλά,
ὧν τινὰ μάλιστα ὀρθὰ καὶ δίκαια. Ἀλλὰ
κατὰ τί ἄρα γε θὰ παρεβλάπτετο ἡ φι-
λανθρωπία, ἢς μεγάλοι ποσότητες φυλάσ-
σονται ἐν ταῖς πόλεσιν, ἂν καὶ μικρὰ τις
δόσις εὐσπλαγχνίας πρὸς τὰ ζῶα κατηνα-
λίσκετο κάποτε;

Συμπαθεῖς δέσποιναι, ὧν τὰ ὄμματα
ὕγραίνονται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν θλιβεροῦ
τινὸς σελίδος τῆς *Μαθηθῆ*, σὰς διηγῆ-
θησάν ποτε τί πάσχουσι τὰ πτωχὰ ζῶα
δέκα βήματα ἀπὸ τῆς οἰκίας σας ἢ καὶ
ἐντὸς αὐτῆς; Ἀνέγνωτέ ποτε πόσας προ-
στατευτικὰς ἐταιρεῖας συνέστησαν αἱ ἀ-
βραὶ καρδίαι τῶν ὁμοφύλων σας ἀλλαχοῦ
καὶ δὲν συνεκινήθητε μανθάνουσαι, ὅτι καὶ

νοσοκομεῖα ἔτι κύνων ἴδρυσαν, ἵνα μὴ σύ-
ρηται καθ' ὁδὸν ἐρημὸς καὶ πονοῦσά ἂν
τυχὸν ἀσθενήσῃ ἢ μικρὰ *Λεβρέτ*, ἦτις το-
σάκις ἠξιώθη τῶν φιλικῶν θωπειῶν σας;
Ἐὰν εἶνε ἀληθές, ὅτι τὰ κομψά σας σώ-
ματα εἶνε ἡ ἰδιόζουσα κατοικία τῆς Χά-
ριτος, διὰ τί δὲν θυσιάζεται μίαν μόνην
ἐκ τῶσων ἄλλων ἐπουσιωδῶν ἀσχολιῶν, ἐκ
τῶσων ἀναξίων σκέψεων, μίαν μόνην,
ἵνα λάβητε ὑπὸ τὴν προστασίαν σας τὰ
πτωχὰ ταῦτα ἀπόκληρα τῆς πλάσεως;

Ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς ἰδίᾳ δὲ αἱ Ἀθηναὶ
ἐγένοντο αἱ πρῶται τῶν ζῶων προστάτι-
δες. Αὐστηροὶ νόμοι—αὐστηρότεροι τῶν
προστατευόντων τοὺς ἀνθρώπους, διότι
οὗτοι καὶ ἀφ' ἑαυτῶν ἠδύνατο νὰ προ-
στατευθῶσι— ἐτιμῶσαν τοὺς παραβλά-
πτοντας αὐτά. Ὁ ἐκτυφλῶν ζῶων ἐξε-
τυφλοῦτο, ὃ δέρων ἐραβδιζέτο, καὶ ὁ Πρα-
ξιτέλης αὐτὸς ὑπέστη παρομοίαν τιμω-
ρίαν, διότι ἐξέδαρε κριὸν ζῶντα, ἵνα με-
λετήσῃ ἀνατομικῶς τὸ σῶμά του. Καὶ
τὰ ἡγάπων ἐπίσης καὶ ἀνεγνώριζον τὰς
ὑπηρεσίας των. Οἱ Κορινθιοὶ ἐδώρου χρυ-
σοῦν περιλαίμιον εἰς τὸν κύνα, ὅστις ἔ-
σωσε τὸν Ἀκροκόρινθο, οἱ Ἀθηναῖοι ἔ-
τρεφον δημοσίᾳ δαπάνῃ τὰ φορτηγὰ ζῶα,
ἅτινα εἶχον ἐργασθῆ πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ
ἐκατομπέδου, καὶ οἱ ποίηται ὕμνου τὰ
εὐγενῆ ζῶα, καὶ ἠύρουν τὸν ἀριθμὸν τῶν
φίλων των.

Δὲν ἐνθυμούμεθα τοῦ ἀνεγνωμεν, ὅτι
Ἀγγλικὴ τις ἐταιρεία κυριῶν σκοποῦσα
τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ζῶων ἀπὸ τῆς ἀ-
γριότητος τῶν ἀνθρώπων πρῶτον ὄνομα
ἐν τῇ στήλῃ τῶν μεγάλων φιλοζῶων εὐερ-
γετικῶν ἔχει ἐγκεχαράγμένον τὸ ὄνομα
τῆς ἡμετέρας πόλεως: αἱ Ἀθηναί. Οὐδε-
μία ὡς αὕτη συνετέλεσά εἰς τὴν διάδοσιν
παρομοίων αἰσθημάτων εὐσπλαγχνίας, οὐ-
δεμία διὰ τοιούτων, οἷα ἀναφέρουσιν οἱ
ἀρχαῖοι συγγραφεῖς παραδειγμάτων, ἐκρά-
ταίωσε καὶ ἐνεθάρρυνε τὴν πρὸς τὰ πτωχὰ
ζῶα ἀγάπην.

Ἐὰν ἡ ἐν λόγῳ ἐταιρεία εἶχε παρ' ἡμῖν
ἀντεπιστέλλον τι μέλος, εὐσυνειδήτως ἐκ-
πληροῦν τὴν ἀποστολήν του ταχέως οὐ
μόνον θὰ διέγραφε τὸ ὄνομα τῆς πόλεως
ἡμῶν ἐκ τῆς τιμητικῆς στήλης, ἀλλὰ καὶ
θὰ ἐστιγματίζεν αὐτό. Τὸ ζῶον εἶνε ζῶον
παρ' ἡμῖν

Ἐν κτήνος, ὅπως λέγουσι μετὰ ὑπεροφίας,
Τὰ κτήνη τὰ ἀνθρώπινα!

Μεταξὺ τῶν παντοειδῶν δειγμάτων, ἀ-

τινα καταδεικνύουσι τὴν ὀπισθοδρομικὴ-
τητα, ἵνα μὴ εἴπωμεν τὴν ἀγριότητά μας,
εἶνε καὶ ἡ πρὸς τὰ ζῶα σκληρότης. Καὶ
κατὰ τοῦτο ἡ σύγχρονος Ἑλλὰς καὶ αἱ
Ἀθηναὶ ὑστεροῦσι τῶν Ἀρχαίων. Ἡκού-
σατε τὴν παλαιὰν ἱστορίαν. Τὴν νέαν
βλέπει ἕκαστος ἐν πάσῃ ὁδῷ, ἐν πάσῃ
ρῦμῃ τῆς πρωτεύουσας:

Ἐδῶ παῖς ἀποπειρώμενος ν' ἀπαγγο-
νίσῃ πτωχὸν κύνα ἐν μέσῳ τῶν συγχαρη-
τηρίων τῶν γεννητόρων. Ἐκεῖ ἄλλος προ-
σπαθῶν νὰ διαφεύσῃ τὸν μῦθον τοῦ Αἰ-
σώπου διὰ τῆς ἐμβαπτίσεως ἄλλου μέ-
λανος εἰς λάκκον ἀσβέστου. Ἐκεῖ τρίτος
τις ἐκτυφλῶν τὰ πτωχὰ πτηνά, ἵνα ἔ-
δωσι γλυκύτερον. Ἐκεῖ ὄνος φέρων ἐπὶ τῆς
ὑπομονητικῆς ράχῳς του φορτίον δύο
ἵππων. Ἐκεῖ ἵππος σύρων ἑμάξαν φορτη-
γόν, ἢς τὸ βάρος ἀναλογεῖ πρὸς τὸ τρι-
πλοῦν τῶν φυσικῶν του δυνάμεων. Ἐκεῖ
εὐγενῆς ἀγωγιάντης, τύπτων διὰ ὀγκολίθου
τὸν δύσμοιρον ὑπήκοόν του. Ἐκεῖ πτω-
χὸς κύων, ἔχων προσδεδεμένον εἰς τὴν οὐ-
ρὰν μέγα τεμάχιον παλαιῦ λευκοσιδήρου
καὶ διατρέχων τὰς ὁδοὺς ἐν θυμῷ δλης
τῆς γειτονίας. Ἀλλ' ὅ,τι μεταδίδει οὐχὶ
πλέον θυμῷ ἀπλῆν ἀλλὰ ἐνθουσια-
σμὸν μέχρι παραφορᾶς, ζητωκραυγῶν,
χειροκροτημάτων, εἶνε ἡ *Πεταλωμένη
Γάτα!*

Θὰ ἐπιχειρήσωμεν μικρὰν τινα περιγρα-
φὴν χάριν τῆς ἱστορίας. Ἐὰν ἡ ἐποχὴ
ἡμῶν κατηγορηθῇ δι' ἄλλας ἐλλείψεις
τῆς, δὲν πρέπει νὰ λεχθῇ ὑπὸ τοῦ ἱστο-
ρικοῦ τοῦ μέλλοντος, ὅτι ἐστερεῖτο ἐφευ-
ρετικότητος.

Τὴν εἶδομεν καὶ ἡμεῖς προχθὲς τὴν Πε-
ταλωμένην γάταν, καὶ ἐμισήσαμεν ἑαυ-
τοὺς διὰ τὸ μειδιάμα, ὅπερ ἡ θεά της ἐν
ἀρχῇ προῦκάλεσεν ἐπὶ τῆς μορφῆς μας.
Ἦτο κωμικὴ πράγματι κυλινδουμένη, ὀ-
λισθαίνουσα, συρομένη, θρηνοῦσα: ὁ κρό-
τος τῶν βημάτων της τὴν ἐφόδιζε, καὶ
τὴν ἐξηγρίου ἐναλλάξ. Ἀλλ' ὅτε ἐμάθο-
μεν τὸν τρόπον τοῦ πεταλώματός της
ἐφρίξαμεν. Ὑβρίζουσι τὴν μητέρα των
οἱ ἀπηνεῖς ἐκεῖνοι καὶ σκληροὶ ἄνθρωποι.
Θέλουσι ν' ἀποδείξωσιν, ὅτι οὐχὶ γάλα
ἀλλὰ δηλητήριον περιεῖχον οἱ μαστοὶ της.

— Καὶ πῶς γίνεται αὐτό; ἠρωτήσα-
μεν.

— Ἄ! εὐκόλο πρᾶγμα ἀπεκρίθη ὁ ἐ-
ρωτώμενος, ὅστις... ἴσως ἦτο καὶ πατήρ.
Καὶ διὰ νὰ με εὐχαριστήσῃ, μοὶ ἀπήγ-
γειλεν ἀπὸ στήθους, ὡς συνταγὴν φιλαν-
θρωπικοῦ φαρμάκου τὰ ἐξῆς:

— Λαμβάνεις τέσσαρα καρυδοσόφλα
καὶ τὰ γεμίζεις με πῖσα ζεστή ἔπειτα
βάζεις εἰς καθένα μέσα καὶ ἀπὸ ἕνα πό-
δαρι τῆς γάτας, καὶ τὴν κρατᾶς ὡς ποῦ

να κρύψη ή πίσσα. Έπειτα τής δίδεις δρόμο επάνω εις πέτραις πρό πάντων. Τίποτε άλλο.

Ναι! τίποτε άλλο. Σπανίως ή πτωχή γαλή διαφεύγει τόν θάνατον, ως έμαθόμεν επίσης.

— Άλλά τί με τούτο; Τό πάλιν είνε για τό γούστο!

Έντός μεγάλης αΰλης ή οικογένεια διεσκέδαζε, και άντήλλαζε πατήρ προς υιόν, μήτηρ προς θυγατέρα τόσον εύγενή αισθήματα, τόσας έγκαρδίας διαχύσεις...

Ότε έν άρχή λέγομεν, ότι θα ήτο κωμικόν έν χώρᾳ, έν ή τόσα καθ'έκαστην τελοῦνται έγκλημάτα, να έπιζητώμεν εύσπλαγγίαν προς τά ζῷα, ήπατώμεθα βεβαίως. Υπάρχει μυστηριώδης τις σύνδεσμος τῆς ύπάρξεως εκείνων προς την έλλειψιν ταύτης. Ο πατε, ο καγγάζων με τά βόσκανα τῆς δυσμοίρου γαλής, προύχων ρησε κατά έν βήμα προς τό έγκλημα από την έμεσον επίθεψιν του πατρός του. Είνε και τούτο έν είδος διδακτικής προπαίδειας. Υγεία κολλητική δέν ύπάρχει μόνον τά νοσήματα είνε μεταδοτικά. Τά μεταδίδει άσυνειδήτως ο πατήρ δι' ένός βλέμματος δια μιᾶς λέξεως. Άσυνειδήτως, διότι και αυτός άγνοεί, ότι πάσχει...

Τίς θα φροντίση να καταστήση γνωστάς τάς ρίζας του κακού; Τίς θα φροντίση να διδάξη τους σκληρούς ανθρώπους ποια τά προς τά ζῷα καθήκοντά των, ίνα εκ τούτων τούλάχιστον έννοήσωσι τά προς τους ανθρώπους;

Έχομεν νοσοκομεία δια τους πλουσίους και τους πτωχούς, τους άσθενείς και τους υγιείς. Έχομεν παντός είδους φιλανθρωπικά καταστήματα και συλλόγους. Δέν εύρίσκονται δέκα άνθρωποι, δέκα κυρία πρό πάντων, αιτινενά άποφασίσωσι και επιδώσωσι την καταργησιν των άπαισιών τούτων εθίμων, ίνα ούτω προστατεύσωσι, όπως και άλλαχού, τά ζῷα από τους ανθρώπους, και τους ανθρώπους από την ιδίαν των ζῳώδη σκληρότητα;

Ο Θεός, όστις έπλασε τους ανθρώπους, έπλασε και τά ζῷα. Ταύτα μάλιστα τά έπλασε πρό ήμών, ώστε έχουνι τά πτωχά και έν δικαίωμα... προτεραιότητος. Άλλ' ήμεεις είμεθα οί βασιλείς των!

Είνε αλήθης, ότι οι κοινωνικαι συνθήκαι έστέρησαν τους πλειστους και ένός έτι ύπηκόου, ως εκ περισσοῦ δέ πολλοί, πλειστοι βασιλείς των ζῳων κερδαίνουσι τόν άρτον των ύπηρετούντες... ένα ίππον επί παραδείγματι.

Άλλά έν τῇ δημοκρατικῇ ήμῶν εποχῇ, έν ή από τους ίδιους μας βασιλείς άφηρέσαμεν πάλν δικαίωμα, πάλν πρόνόμειον, επιτρέπεται ήμεεις οί βασιλείς των ζῳων να εξασκούμεν επ' αυτών την φρικωδέστεραν των τυραννιών;

IOANNES M. DAMBERGHS.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗ

ΕΚ ΚΝΩΣΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

Παρά τά έρείπια τῆς αρχαίας πόλεως Κνωσοῦ οὔ πρό πολλοῦ ανακαλυφθεῖσα ανεγνώσθη και έδημοσιεύθη τό πρώτον ύπ' έμοῦ έν τῇ ύπ' αριθ. 591 (24 Ἀπριλίου) Δελτίῳ τῆς 'Εστίας' μετά τινων συντόμων παρατηρήσεων ή έξῆς επίτυμβιος επιγραφή.

•Θρασύμαχος Λεοντίῳ•
•Οὐδὲ θανὴν ἀρείτας ὄντι ὠλεσας, ἀλλὰ σε φάμα Κυθαίνουσα ἀνάγει δόματος ἐξ Ἀΐδα, Θρασύμαχε, τρανές δὲ καὶ σφαιρόνιον (γραπτέον: σφαιροειδῆ) τις ἀείσει! Μνωόμενος κείνας θούριδος ἱπποσύνας. Ἐργαίων ὄτε μοῦνος ἐπ' ἡμερόντος Ἐδαίων Οὐλαμὸν ἱππίαις ρήξαι φαιλόπιδας (γραπτέον: φαιλόπιδος) Ἀΐα μὲν γέναιτο Λεοντίου, αΐα δ' ἐσθλὸν ἔργα μεγαυχῶτων μῆδόμενος προγόνων. Τούνεκ σε φημίμων καθ' ἡμέγοριν (γραπτέον: ὁμήγοριν) ὁ κλυτός Ἀδης Ἴσε πολισσούχῳ σὺνθρονον Ἰδομενεῖ.

Ἡ περί τῆς επιγραφῆς ταύτης μικρὰ διατριβή μου, ως και άποτύπωμα αὐτῆς επί χαρτου, επέμφθη ἐξ Ἡρακλείου τῷ έν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ρώμης καθηγητῇ τῆς επιγραφικῆς κ. F. Halbherr, ὅστις τὴν μὲν ἀνάγνωσιν τοῦ κειμένου, ως έδημοσιεύθη, εὔρην ἀκριβεστάτην, ἀπεδέξατο δι' ὅς ὀρθὴν τὴν γνώμην, ότι, ως εκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων δείκνυται, ή επιγραφή ἀνήκει εις τό β' ή μᾶλλον εις τὸν α' πρό Χριστοῦ αἰῶνα, και ἀνεγνώρισε σπουδαίωτα έν τῇ επιγραφῇ δι' ὅ ἀναφέρει οὐ μόνον άγνωστον τέως ὄνομα πόλεως ή μᾶλλον φυλῆς τίνος Κρητικῆς, Ἐργαίων (πρβ. Ἰγλέων, Αἰθαλέων, Παμφύλων, Ἐχανορέων, ὀνομάτων έγχωρίων φυλῶν τῆς Κρήτης, ἀτινα εύρίσκει τις έν επιγραφαις), ἀλλὰ και τό Ἐδαίων ὄρος, ὅπερ δέν είνε μὲν ἄλλοθεν γνωστόν, ἀλλ' εκ τοῦ ότι παρά Κρήτην ο Ἐρμῆς ἐκαλεῖτο Ἐδᾶς ή Ἐδᾶς, δύναιται τις να υποθέσῃ, ότι ίσως πρόκειται περί ὄρους, εὔθα ὑπῆρχε γὰρ τοῦ θεοῦ τούτου. Ἄλλ' ο κ. F. Halbherr έπεμφε τὴν τε επιγραφὴν και τὰς δημοσιευθείσας σημειώσεις τῷ ένΦλωρεντίᾳ διατριβόντι διαπρεπεῖ Ἑλληνιστῇ κ. D. Comparetti, εὔμενῶς δὲ πάλν διεθίβασέ μοι τὴν ἐπιστολήν, έν ή επιφέρει τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ επί τῆς προκειμένης επιγραφῆς. Τὴν ἐπιστολήν ταύτην τῷ κ. Comparetti, πρόσ τόν κ. Halbherr ἀποτεινομένου, ζήτησας και λαβὼν τὴν ἀδειαν, έκρινα ἀναγκάτον να δημοσιεύσω, ίνα γένηται γνωστή ή περί τῆς προκειμένης επιγραφῆς γνώμη ἀνδρός σπουδαίου και ειδικοῦ περί τὰ τοιαῦτα. Ἐχει δ' αὐτῇ ὡδε κατά μετάφρασιν εκ τοῦ Ἰταλικοῦ:

•Ἐξήτασα τὴν επιγραφὴν τῆς Κνωσοῦ. Ἐάν ή ἀνάγνωσιν, ως ήμεεις λέγετε, είνε καθ' ὅλα ἀκριβῆς, πρέπει να πιστεύσωμεν, ότι οί τεχνίτης εκμαί πλείονα τοῦ ἐνός λάθη, τό μὲν ἐξ ἐπιφάνσεως τῆς προφορᾶς και τῆς τοπικῆς διαλέκτου, τό δὲ ἐξ ἀπλῆς συμπτώσεως. Δέν είνε ἀδύνατον να ελέγγοτο έν τῇ

Κρητ. διαλέκτῳ ὄφρα ἀντι ὀφί, ἀλλὰ δέν μοι φαίνεται πιστευτόν, ότι οί συγγραφεῖς τῶν στίχων ἐκείνων, τῶν συλληφθέντων εις ὑψηλὸν ποιητικὸν ὕψος μετ' ὀλίγων Δωρισαίων εκ τῶν κοινοτάτων, ήθελε γράψῃ σφαιρόνιον ἀντὶ σφαιρόνιον, τύπου, οὐ ἐγένετο χρήσις ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου και έφεξης. Ἐνὸς ὁ ἄλλος, ὅπως και ή λέξις σφαιρόνιος, είνε ὄλιγος άγνωστος. Ὁμοίως, ει και, λαμβανόμενης ὑπ' ὀφιν τῆς ἐτυμολογίας και τῆς ὑπάρξεως και έν Κρήτῃ τῆς λέξεως ἄγορᾶ, δέν δύναμαι να εἰπω ἀδύνατον, ἄν και μέχρι τούδε ἀνήκουστον, τό δημήγοριν ἀντὶ ὀμήγοριν, δέν είνε πιθανόν, ότι οί συγγραφεῖς τοῦ επιγράμματος έγραψεν οὕτω, ἐνφ γράρει ὄνυμα και οὐχι ὄνομα. Οὐδ' εις αὐτὸν δύναται να ἀποδοθῇ ή γραφὴ φαιλόπιδας ἀντὶ φαιλόπιδας, σφάλλα σφαιροειδῆ, οὐ ὑπάρχει παράδειγμα έν Κρήτῃ έν τῇ λέξει Ποίτιον ἀντὶ Πύθιον, και άλλαχού έν τισιν ὀνομασίαις, ως Φοισίας, Φοίτιος κτλ. Ὅτι δ' ὅμως ο τόπος φαιλόπιδας, ὡς φρονεῖ ο κ. Περδικάρης, δύναιται να είνε γενική, δέν είνε παραδεκτόν βεβαίως τό φαιλόπιδας είνε αιτιατ. κληθ. ως π. χ. παρά Θεοκρίτῳ (16.50). Τῆς αιτιατικῆς δὲ ταύτης συντακτικῆς οὐσῆς τοῦ ρήξαι, ἀπαιτεῖται ἄλλο ῥῆμα, μετὰ τό ὅποιον να συντάσσεται ή ἄλλη αιτιατικῆ οὐλαμὸν, ήτις δέν δύναται να είνε Συντακτικὴ τοῦ ρήξαι ἐκείνης. Τὸ ρῆμα τούτο ἀνάγκη να εύρίσκηται, ως ἐγὼ φρονῶ, έν τῷ ἀνευρήτῳ ἐκείνῳ Ἐργαίων, ὅπερ θα είνε μετοχή, και ἀναμφιβόλως, ἄν ή ἀνάγνωσις είνε ἀκριβῆς, στοιχεῖόν τι ἀντηλλάχθη τυχαίως ἀπὸ τοῦ τεχνίτου. Ἴσως είνε ὀρθόν να ἀναγνωσθῇ ἔκπαλιον. Οὕτω θα έχωμεν ἔκπαλιον οὐλαμὸν—ρήξαι φαιλόπιδας ἱππίαις (εἰτε οὐλαμὸν ἱππίαις—οὐλαμὸν ἱππικοῦ).

Τὸ Ἐδαίων είνε, καθὼς φαίνεται εκ τοῦ ἐπιθέτου, ὄνομα ὑψώματος ή ὄρους ἀγνώστου μέχρι τούδε, καθ' ὅσον ἐγὼ τούλάχιστον γνωρίζω. Γνωστοῦ δὲ ὄντος εκ τοῦ M. Ἐτυμ. ότι ο Ἐρμῆς ὀνομάζετο έν Γόρτυν Ἐδᾶς, τό ὄνομα ἐκεῖνο ίσως ἀντιστοιχεῖ τῷ Ἐργαίῳ ή Ἐργαίῳ, ὁ λέγεται επί ὑψωμάτων πολλῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος.

Τὰς παρατηρήσεις μου ταύτας δύνασθε να μεταβιβάσητε και τῷ κ. Περδικάρῃ, ἄν τό ἐγκρίνητε.

Έν Φλωρεντίᾳ τῇ 7 Μαΐου 1888.

D. Comparetti.

Κατά πάντα μὲν λοιπὸν τά ἄλλα ο κ. Comparetti εγκρίνει τὴν ὑπ' έμοῦ γενομένην ἐρμηνείαν τῆς επιγραφῆς, δέν παραδέχεται μόνον, ότι τό φαιλόπιδας είνε κατά σφάλμα τοῦ τεχνίτου γεγραμμένον ἀντὶ φαιλόπιδας, ἀλλ' ὡς αιτιατικὴν πληθ. ἐκλαμβάνων ἐξαρχᾶ αὐτὴν εκ τοῦ ρήξαι τότε δὲ, μετεώρου μενούσης τῆς ἄλλης αιτιατικῆς, οὐλαμὸν, ἀναγκάζεται να ζητήσῃ ἄλλο ῥῆμα, ἐξ οῦ να ἐξαρτήσῃ αὐτὴν και φρονεῖ, ότι ή δυσχερεία ἀφρεται, ἄν τό ἄλλως ἀνερμηνεύτῳν και άγνωστον ὄνομα Ἐργαίων, μεταβληθῇ εις μετοχὴν ἔκπαλιον, εις ήν να ἀποδοθῇ τό οὐλαμὸν. Ἄλλὰ πρῶτον μὲν, ει και πολλὸν τρέψόμεν σεβασμὸν προς τὴν γνώμην ἀνδρός επιφανῆ κατέχοντος θέσιν έν τῇ θεραπειᾷ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, τολμῶμεν να παρατηρήσωμεν, ότι ή μὲν ἀνάγνωσις τῶν Ἐργαίων είνε ἀκριβεστάτη, διότι τά γράμματα πάντα είνε ἀλώβητα και εύκρινῶς κεκαραγμένα, θα ήτο δὲ δύσκολον να παραδεχθῶμεν, ότι οί τεχνίτης ἡλολοίως δύο γράμματα έν τῇ αὐτῇ λέξει. Ἄλλὰ, και ἄν, παρά τὰς δυσχερείας ταύτας, ήθελε τις να ἀναγνώσῃ ἔκπαλιον, πάλιν θα εύρισκόμεθα ἀπέναντι ἀήθους συντάξεως τοῦ ἔκπαλιον μετ' αιτιατικῆς, (πρβ. Εὔριπ. Ἡρακλέα 460 «δόξης μ' ἐξέ-

παισαν ἐλπίδες», ἐκτός εἶν, τοῦ ἔκπαλιον ἀμεταβάτως λαμβανομένου, ή αἰτ. οὐλαμὸν ήθελεν ἀποδοθῇ εις τό ρήξαι. Ἄλλ' ίσως δέν είνε ἀνάγκη να καταφύγωμεν εις διόρθωσιν τοῦ κειμένου, ἀφοῦ οὐδέν κωλύει να παραδεχθῶμεν, ότι οί Ἐρταῖοι είνε ὄνομα ἐθνικόν, τέως άγνωστον, πόλεως ή φυλῆς Κρητικῆς, ως πιστεύει και ο κ. Halbherr.

Τὸ δὲ φαιλόπιδας δύναται μὲν παρά Θεοκρίτῳ (16, 50), εις ὃν παραπέμπει ο κ. Comparetti, να είνε αιτιατικὴ πληθ, διότι εκεί κἀλλιστα εύαρμολογεῖ τῷ λόγῳ, οὐχι περί μιᾶς, ἀλλὰ περί πολλῶν μαγῶν προκειμένου:

•Τίς δ' ἄν ἀρσίστας Λυκίων ποτὲ και κομῶντας
•Πριαμίδας ή θῆλον ἀπὸ χροαῖς Κύνων ἔγγω,
•Εἰ μή φαιλόπιδας προτέρων ἔμνησαν αἰδοί; »

Ἄλλ' έν τῇ ἡμετέρᾳ επιγραφῇ φρονούμεν, ότι συμφωνότερον τῇ ἐνοιᾳ θα είνε, ἄν εἰπωμεν, ότι ο Θρασύμαχος διέρρηξεν οὐχι τὰς φαιλόπιδας τ. έ. τὰς μάγας, ἀλλὰ τόν οὐλαμὸν τοῦ ἱππικοῦ, διότι προφανῶς τό περιεχόμεν τοῦ επιγράμματος ἀναφέρεται εις μίαν μόνην μάχην. Κατά ταῦτα λοιπὸν ἐμμένοντες τῇ πρώτῃ ἐκδοχῇ ἐρμηνεύομεν, ότι ο Θρασύμαχος μόνος ποτὲ διέσπασε τόν οὐλαμὸν τοῦ ἱππικοῦ τῶν Ἐρταίων, και ζητητέον μόνον τίνες οί Ἐρταῖοι οὔτοι.

Ὡς προς τό Ἐδαίων ὄρος συμφωνοῦσι μὲν αἱ γνώμαι τοῦ τε κ. Comparetti και τοῦ κ. Halbherr, ἀλλ' ο νεωστὶ ἐπισκεφθεὶς τὴν Κρήτην Γάλλος ἀρχαιολόγος κ. Doublet, ἰδὼν τὴν περί ής πρόκειται επιγραφὴν ἀντὶ Ἐδαίων ἀνεγνώσεν Ἐλαίων και ήμεεις δ' έπειτα μετά πλείονος προσοχῆς ἐξετάσαντες τόν ἐνεπιγραφον λίθον ὁμολογοῦμεν, ότι τό στοιχεῖον τό κατά τὴν πρώτην ἀνάγνωσιν ἐκληφθὲν ὡς Δ, ἐφαρμόζον έν προς τό κάτω μέρος, μᾶλλον δύναται τις να ἐκλάβῃ ὡς Λ ή ὡς Α. Ἄλλὰ και δια τῆς ἀναγνώσεως ταύτης οὐδὲν ἄλλο κερδαίνομεν ή ἀντὶ τοῦ Ἐδαίων να έχωμεν Ἐλαίων ή Ἐλάτων ὄρος και γινώσκουμεν μὲν εκ τοῦ Πανσανίου (8, 21, 7) ότι ὄρος τι παρά τὴν Φιγάλειαν τῆς Ἀρακιδίας ἐκαλεῖτο Ἐλαίων, ἀλλὰ, πού τῆς Κρήτης ὑπῆρχεν ὀμώνυμον ὄρος, είνε άγνωστον.

Τελευταῖοντες προστίθεμεν, ότι και τό Athenaeum τοῦ Λονδίνου έδημοσίευσε κατ' αὐτὰς μικρὸν ἀρθρίδιον περί τῆς επιγραφῆς ταύτης τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν ἀναποκριτοῦ του, ὅστις ὄμως οὐδὲν νεώτερον λέγει, ἀλλ' ἀναφέρει συντόμως τά έν τῇ «Ἐστία» ἄλλοτε δημοσιευθέντα.

Ἡ ἡμετέρα λοιπὸν επιγραφή ἐξακολουθεῖ προβάλλουσα τοῖς φιλολόγοις τὰς ἐρωτήσεις: Τίνες ἦσαν οί Ἐρταῖοι, ποῖον τό Ἐδαίων ή Ἐλαίων ὄρος, τίς ο Θρασύμαχος Λεοντίου, ὅ έν Ἄδου σύνθρονος τῷ Ἰδομενεῖ καθίστας, και πρό πάντων ποῖον τό ἱστορικὸν συμβάν, εις ὃ ἀναφέρονται οί στίχοι 5 και 6 τῆς επιγραφῆς;

Έν Ἡρακλείῳ Κρήτης τῇ 9 Ἰουλίου 1888.

ΙΩ. ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΦΙΛΙΑ

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ

Α'

Ἐφαλλεν ἔσματα, ἀτινα έμαθε παρά τῶν πτηνῶν, ἔφαλλεν ὄμως αὐτὰ κἀλλιον ἐκείνων. Ἐπαίξε τό σείστρον ὡς Βοημὸς ὀρχηστῆς, οὐδέποτε ὄμως ὄνυχες Ἀθιγγανίδος έκρουσαν ἐλαφρότερον τό τεταγμένον δέρμα, ἐφ' οῦ κροταλίζουσι τά ὄρειχαλίκινα πέταλα και οὔτω ή μὲν εἴδουσα, ὃ δὲ κρούων τό σείστρον, περιεφέροντο ἀνά τὰς ὁδοῦς. Τίνες ἦσαν; Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ τούδε τάρατταν. Ἐνεθυμοῦντο, ότι οὐδέποτε ἐκοιμήθησαν ἐπὶ κλίνης ὅτι οὐδέποτε ἐφαγον ἐπὶ τραπέζης, ότι οὐδέποτε ἐγνώρισαν ἀνθρώπους οἰκούντας ἐντός οἰκίῳν και μεταχειριζομένους ὀθόνας, διότι οὐδέποτε ἔσχον οικογένειαν. Μικρὰ, τόσον μικρὰ, ὅστε μῶλις ὠμίλου, συνητήθησαν ἐπὶ τίνος ὁδοῦ, αὐτῇ μὲν ἐξελεύσασα εκ τίνος βάλτου, αὐτὸς δὲ εκ τίνος τάφρου—ποῖαι κακαι μητέρες να τὰ ἐγκατέλειψαν; — και ἀμέσως ἔτεινον τὰς χεῖρας προς ἄλληλα μετά γελῶτων. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔβρεχεν ὀλίγον, ἀλλὰ μακρόθεν ὁ οὐρανὸς ήτο ἀνοιχτός, ή παραλία χρυσαυγῆς ἐβάδιον προς τὸν ἥλιον ἔκτοσε δὲ ἔβαινον, ὅπου ο οὐρανὸς ἐφαίνετο αἴθριος. Βεβαίως θα ἀπέθνησκον εκ πείνης και δίψης, ἄν τά ρυάκια δέν ἔρρεον έν τοῖς λειμῶσι, και ἄν αἱ καλαι χωρικαὶ δέν τοῖς ἔρριπτον ἀπὸ καιροῦ εις καιρὸν κύταλα τινὰ ἄρτου, ἀλλὰ τόσον ξηρὰ, ὅστε οὐδ' αἱ ὄρνιθες αὐτὰι θα ἠδύνατον να τὰ φάγωσι. Θλίψιν προὔξεινε ή θεὰ τῶν ἀσθενῶν και ὤχρῶν τούτων παιδίων, ἀτινα ἐπλανῶντο τῆδε κακείσε. Πρωῖαν τινὰ ὄμως— ἦσαν ἠδὲ ὀπίσωσιν μεγάλα,—ἐξεπλάγησαν, ὅτε ἐξυπνήσαντα έν τῇ χλίῳ ὑπὸ τὸν κορμὸν ἄνδρου, εὐρέθησαν ἀποκοιμηθέντα μὲν τὰ στόματα ἡνωμένα τὴν ἔνωσιν ταύτην τῶν χειλέων εὔρον καλὴν— ἐξηκολούθησαν δὲ, ἄν και ἔξυπνα, τὰ φιλήματα τοῦ ὕπνου τῶν. Ἐκτοτε δέν τοὺς ἀνησυχεῖ ή ἔνδειά των, διότι ἦσαν εὐτυχῇ έν τῇ δυστυχίᾳ των ὅταν ὁ ἔρως είνε γλυκὺς, ή δυστυχία διέρχεται ἀπαρτήρητος. Φοροῦντα ράκη, κατακαϊόμενα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ή κάθυγρα εκ τῆς βροχῆς, οὐδὲλας ἐμίσουν ἐκείνους, ὅτινες τό μὲν θέρος ἐφόρουν δροσερὰ ἐνδύματα, τὸν δὲ χειμῶνα ἐκαλύπτοντο μετὰ διφθέρας τὰ ράκη, και διάτρητα ἄν είνε, οὐδὲν τὸ δυσάρεστον ἔχουσιν, ὅταν οί δια τούτων κεκαλυμμένοι ἀγαπῶνται.

Πόσαι μεγάλα κυρία θα ἀντήλασσον τὰ ὠραῖά των φορέματα μετὰ τὸν μακρύαν τούτον τῆς ὠραίας πτωχείας! Μεταβαίοντα καθημερινῶς ἀπὸ κώμης εις κώμην, ἐσταματῶν εις τὰς πλατείας, πρό τῶν πλουσίων οἰκίῳν, ὃν τὰ παράθυρα ἠγοῖγοντο κάποτε, πρό τῶν πανδοχείων, έν οἷς παρεκθήνητο εὐθυμοὶ χωρικοὶ ἔφαλλε τὰ ἔσματα τῆς, ἐπαίξε τό σείστρον— ὅπερ συντόως ἐδίδον ὀλίγα πεντάλεπτα— ὅπερ εὐνήθως συνέβαινε, διότι ἠύχαριστοῦντο να

τὰ βλέπωσι και να τὰ ἀκούωσι— ἦσαν κατηνυχαριστημένα— δέν ἐδυσθύμουν ὄμως, ἄν δέν τοῖς ἐδίδον και τίποτε. Ἐκοιμῶντο νηστικά. Δέν είνε δύσκολον να κοιμηθῇ τις μετὰ καινὸν τὸν στόμαχον, ὅταν ἔχη τὴν καρδίαν πλήρη οἱ εκ τῆς πείνης ἀποθνήσκοντες δέν θα παρεπονούτο, ἄν ἔρως τοῖς προσέφερε, τὴν νύκτα ὑπὸ τοῦς ἀστέρας, τὴν θεῖαν τῶν φιλημάτων εὐτυχίαν.

Β'

Μίαν φορὰν ὄμως ἦσαν πολλὸ λυπημένα. Ὁ καιρὸς ήτο ψυχρὸς και συνεφώδης, πρό τριῶν δὲ ἡμερῶν οὐδεὶς τὰ εἶχεν ἐλεῆση. Κατακουρασμένα και μετὰ κόπου στηριζόμενα τὸ έν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, κατέφυγον εις τινὰ χορτοβολῶνα ἀνεπεταμένον εις πάντα τοὺς ἀνέμους. Ἐνηγάλισθησαν, ὅπως θερμοανθῶσιν, ἀλλὰ και πάλιν ἔτρεμον εκ τοῦ ψύχους. Καὶ ὅτε ἀκόμη ἀντήλασσον φιλήματα τὰ στόματα των ἀνεμινθῶσκοντο, ότι πρό πολλοῦ ἦσαν νηστικά. Τὰ πτωχά! Καὶ μετὰ τὴν σημερινὴν ἀπελπίσαν, ἀνησυχῶν δια τὴν ἐπαύριον. Τί θα ἀπεγίνοντο, ἄν κανεὶς καλὸς χριστιανὸς δέν τὰ εἰσῶθει; Τόσον μικρὰ ὤφελον να ἀποθάνωσι, ἐγκαταλελειμένα παρ' ὄλων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἐπὶ τίνος σωροῦ πετρῶν, ὀλιγώτερον σκληρῶν τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν;

— Ἄλλὰ δέν θα ἀποκτήσωμεν και ήμεῖς ποτέ, ὅ, τι ἔχουσι και οί ἄλλοι; Ἄς ζητήσωμεν ὀλίγον πῦρ δια να θερμανθῶμεν, ὀλίγον ἄρτον δια να φάγωμεν τὴν ἐσπέραν, εἴπην ή νεάνις. Δέν είνε σκληρὸν να συλλογίζηται τις, ότι τόσοι ἄνθρωποι κοιμῶνται εις τοὺς ὠραίους αὐτῶν οἴκους ἐπὶ μαλθακῶν στρωμάτων, και ότι ήμεῖς τρέμομεν εκ τοῦ ψύχους ὡς πουλάκια ἀνευ πτερῶν και φωλαῖς;

Αἴφνης ἐνόμισαν, ότι ἀπέθανον, και ότι εύρίσκοντο έν τῷ παραδείσῳ τόσον μεγαλοπρεπῆς ήτο τό περίξ αὐτῶν διαχυθὲν φῶς, τόσον λάμπουσα και ἀγγελόμορφος τοῖς ἐφάνῃ ή προς αὐτὰ χωροῦσα γυνὴ μετὰ τὸ χρυσοῦφές φόρεμα και τὴν χρυσοῖν ράβδον ἀνά χεῖρας.

— Δυστυχῇ μικρὰ, τοῖς εἶπε, ή ἔνδειά σας μετὰ συνεκίνησε, και ἦλθα να σας βοηθήσω. Εἰσθε τὰ πλέον πτωχά τοῦ κόσμου, θα σας καταστήσω ὄμως εὐτυχέστερα και ἀπὸ αὐτούς τοὺς πλουσιωτέρους ἀκόμη! θα σας δώσω τόσους θησαυρούς, ὅσους ὄλοι οί κόφινοι τοῦ τόπου δέν θα δύνανται να περιλάβωσι.

Ἀκούοντα τοὺς λόγους τούτους ἐνόμιζον, ότι ὄνειρεύοντο.

— Καλῆ! κυρία, πῶς είνε δυνατόν να γεινώσιν ὅσα λέγετε;

— Μάθετε, ότι εἰμαι ή Μοῖρα εις τὴν ὀποιαν τὰ πάντα είνε δυνατό. Τοῦ λοιποῦ, ὅταν ἀνοίγετε τό στόμα σας, θα διέρχονται ὄλον ἐν χρυσῷ νομίσματα ἀπὸ σας θα ἐξαρτᾶται ὁ πλοῦτος, ὃν θα ἔχετε. Ταῦτα εἰπούσα ή Μοῖρα ἐγένετο ἄφαντος και ἐπειδὴ ἔνεκα τῆς ἐκπλήξεως των ἔμεινον ἐκπληγμένα μετὰ ἀνοιχτόν τό στόμα, ἔπιπτον εκ τῶν χειλέων των ὡς

βροχή δουκάτα, φλωρίνια και άλλα ώ-
ρατα νομίσματα.

Γ

Μετά τινα καιρόν πάντες ώμίλου
περί τινος δουκός και μίας δουκίσσης, οί-
τινες κατόικουν μέγα άνάκτορον ώς πό-
λιν, λάμπων ώς ουρανός πλήρης άστέρων·
οί τοίχοι εκτισμένοι εκ των ώραιότερων
μαρμάρων, ήσαν σκεπασμένοι από άμεθύ-
στους και χρυσοπράσσους. Η έξωτερική
λαμπρότης ήτο μηδέν παραβαλλομένη
πρός την έσωτερικήν. Πολυτελή έπιπλα,
χρυσά αγάλματα εκόσμουν τās αιώουσας,
έδαμαντοκόλλητοι πολυέλαιοι εκρέμαντο
εκ των στεγών. Οί όφθαλμοί έθαμβούντο
πρό τοσοούτων θαυμασίων, οί δέ κύριοι του
άνακτόρου έδιδον γένυματα και έορτάς
άνακτόρου έδιδον γένυματα και έορτάς
άπεριγράπτου πολυτελείας. Μακράι τρα-
πέζαι, ένθα όλόκληρος λαός ήδύνατο να
παρακαθήσθαι, ήσαν έστρωμένοι, κατόφο-
ροι εκ των ώραιότερων φαγητών και των
λαμπρότερων οίνων. Οί ύπηρετάι εκοπτον
έντός χρυσών πινακίων τους φασιανούς
της Ταρταρίας, έντός δέ κυπέλλων εκ πο-
λυτίμων λίθων έχουν οί οίνοχοοί τους οί-
νους των Καναρίων. Έάν πτωχός τις
—έχων από της προτεραιάς κενόν τον
στόμαχον—εισήρχετο αίφνης έν τώ έστι-
ατορίω, θά παρεφρόναι εκ της εκπλήξεως
και της χαράς. Φανταζεσθε βεβαίως τον
θαυμασμόν των κεκλημένων, και τους έ-
πιδαψιλευομένους επαίνους εις τους έπι-
φανείς αυτών άμφιτρούνας. Είς τό έπα-
κρον όμως της ευδαιμονίας των έφθανον
οί συνδικαιτημένες, καθ' ήν στιγμήν ο δούξ
και η δούκισσα ήνοιγον τό στόμα εΐτε
δια να φάγωσι ειτε δια να όμιλήσωσι·
έρρεε τότε εξ αυτού χείμαρρος χρυσών νο-
μισμάτων, άτινα οί ύπηρετάι συναθροί-
ζοντες έν κανίστροις, τοίς διαμοίραζον
μετά τό γεύμα.

Η φήμη τοσοούτου πλούτου διεσαλπί-
σθη μέχρι της χώρας των Μοιρών· μία
τούτων—η παρουσίασθείσα αυτοίς με τό
χρυσούφες φόρεμα έν τώ χορτοβολώνι τώ
ανάπεπταμένω εις πάντας τους άνέμους
—άπεφάσαι εν έπισκεφθή τους προστα-
τευομένους της, ίνα ίδη εκ του σύνεγγυς
την ευδαιμονίαν των, και δεχθί τα ευ-
χαριστήριά των, άνθ' όσων έδωκεν αυ-
τοίς.
Είσελθούσα όμως περι την έσπέραν εις
τόν μεγαλοπρεπή θάλαμον, έν ψ' ο δούξ
και η δούκισσα άνεπαύοντο, έξεπλάγη,
ότι άντί πάσης άλλης εκδηλώσεως χαράς
είδεν αυτούς ριπτομένους πρό των ποδών
της και κλαίοντας.
— Είνε δυνατόν, ειπε η Μοίρα, ό,τι
βλέπω! Δέν εισθε λοιπόν ευτυχείς;
— Οίμοι! κυρία, τόσον είμεθα δυ-
στυχείς, ώστε εάν δέν μάς βοηθήσητε, θά
αποθάνωμεν από την λύπην μας.
— Άλλά μή δέν είσατε άρκετά πλού-
σιοι;
— Οίμοι ναί είμεθα πλουσιώτατοι!
— Μήπως δέν σας άρκει ό εκ των χει-
λέων σας βέων χείμαρρος των χρυσών νομι-
σμάτων, και επιθυμείτε άντ' αυτών άδά-

μντας και σαπφείρους μεγάλους ως τὰ
ψά των τρυγώνων;
— Θεός φυλάξοι.
— Είπέτε μου λοιπόν, τί σας λυπεί;
— Εγώ άδύνατον να τό μαντεύσω.
— Μεγάλη Μοίρα! ώρατον είνε να θερ-
μαινηται τις, όταν κρυώνη, να κοιμάται
έπι κλίνης εκ πτίλων, να τρώγη, όταν
πεινάζ, άλλ' ύπάρχει τι καλλίτερον όλων
τούτων: Τό να φιλιώνται εις τὰ χείλη οί
αγαπώμενοι! Αφ' ής στιγμής γεγονόμεθα
πλούσιοι, έστερήθημεν της ευδαιμονίας
ταύτης. Όσαίς θελήσωμεν να ενώσωμεν
τὰ χείλη μας, έξέρχονται δουκάτα φλω-
ρίνια, και . . . δέν φιλούμεν παρά χρυσόν.
— Δέν εκέφθην την δυσχέρειαν ταύ-
την, ειπε η Μοίρα! Άλλά ούδέν ύπαρ-
χει φάρμακον· άποφασίσατε τί θέλετε;
— Θέλωμεν να μάς αφαιρέσητε τό φο-
βερόν δώρον, τό όποιον μάς εκάματε.
— Άλλά σύν τή άπωλεία του χρυσοϋ
θά εξαφανισθώσι και πάντα τὰ λοιπά!..
— Έστω. Έστω.
— Γεννηθήτω λοιπόν τό θέλημά σας,
είπεν η Μοίρα!

Και εξέτεινε προς αυτούς την ράβδον
της. Έν τώ άμα εύρέθησαν έν ψυχρή και
συννεφεώδει καιρή, εις χορτοβολώνια άνα-
πεπταμένοι εις πάντας τους άνέμους,
πειναλέοι, ήμίγυμοι, ριγοῦντες ως
πτηνά άνευ πτερωών και φαλαζς. Άλλά
δέν παρεπονούτο! ήσαν ευτυχείς· είχον
τὰ χείλη ήνωμένα.

(Μετάρρασις Κ.) CAILLIE MENDÉS.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τη 14 Ιουλίου 1888.

Υπήρξεν εποχή, αγαπητέ μου φίλε,
καθ' ήν τὰ πάντα άποδίδοντο εις τους
δακτύλους. Ούχι εις τους υίους της νύμ-
φης Αγγιάλης, τους διασήμους εκείνους
πυροτέχνας και μεταλλουργούς της Αρ-
χαιοτήτος, άλλ' εις τους πραγματικούς
δακτύλους των μεγάλων δυνάμεων, αίτι-
νες άν είχον τους πόδας ή τους γρόνθους
των έστραμμένων κατ' άλλήλων άπειλη-
τικώς, ώφειλον κατά καθήκον να έχωσι
πάντοτε και ένα δάκτυλον άφιερωμένο
εις τό να ανασκαλεύη τὰ έσωτερικά της
πατρίδος ήμῶν κατά τό λέγειν των είδη-
μόνων, και να βυθίζη εις σκέψεις πάντα
θαμῶνα Έλληνικού καφρνεϊού. Η βουλή
έφήμισε νόμον τινά περί... βοσκής: Γαλ-
λικός δάκτυλος! διαλογίζετο ό εις. Έ-
πλημύρει μία πεδιάς: Αγγλικός δά-
κτυλος! εκέπτετο έτερος. Έπιπτε
χιών επί τινας ήμέρας: Ρωσικός δάκτυ-
λος! άπεφαινετο μετά πεποιθήσεως ό τρί-
τος. Και ούδέν συνέβαινε κατά την μα-
καρίαν εκείνην εποχήν, χωρίς μυστηριώ-
δης τις δάκτυλος να ύπονοήται υπό παν-
τός εγγέρονος ως ό κύριος μοχλός πάσης
κακοδαιμονίας και συμφοράς. Τοίς πα-
τροπαραδότοις εκείνοις διδάγμασιν έπό-
μενος και εγώ πολύ φοβούμαι, ότι άνε-
κάλυφα τον δάκτυλον, εις έν όφείλεται

ή παρούσα των Αθηνών δυσπραγία. Η
θερμότης εξήτμισε και την έλαχίστην
σταγόνα ύδατος εκ της ύδροκεφάλου πρω-
τευούσης μας, και απέμεινεν αυτή κεφαλή
ξηρά. Η πυρκαϊά άπετέρωσε πᾶν γει-
τονικόν δάσος, και άπεφρακώσασε την
Αττικήν όλόκληρον. Έγχεφαλικά νοσή-
ματα προσβάλλουσι τās ύψηλοτέρας κε-
φαλές της έξουσίας την μίαν μετά την
άλλην. Ποίος να είνε άρά γε ό αίτιος ό-
λων τούτων; Ό βεβαίως δάκτυλος τις
πταίει εις όλα ταύτα· δάκτυλος έχθρικός,
δάκτυλος όμως την παντελή των Έλ-
λήνων καταστροφήν, και καταδικάσας ή-
μάς εις τον δια τής διψης ή τον δια τής
πυράς θάνατον: ό Τουρκικός δάκτυλος!

Ότε πρό τινος καιρού άνεγίνωσκον τό
Κοράνιον, ζητών να μάθω τίς τίνων δι-
δαγμάτων καθίστανται τόσον θαρραλέοι
οί οπαδοί του, ώστε να νυμφεύονται με-
χρις επτά γυναικῶν, τό βλέμμα μου έπε-
σεν επί έδαφου τινός, έν ψ πολλός γίνεται
λόγος περι του Αγίου Ιωάννου του Προ-
δρομου. Είδον δέ να συνοδεύεται τό δ-
νομά του υπό τοσοούτων κοσμητικῶν έπι-
θέτων, ώστε εκτοτε ήρχισα να αισθάνω-
μαι άνεξηγήτην τινα ψυχρότητα προς
τον άγιον τουτον. Όταν ίδητε έχθρικά
φύλλα έπαινούντα άρχοντά τινα ιδιόν
μας, δέν θεωρείτε τουτον ύποπτον και
σας; Τι να συνδέει άρά γε τον "Αγιον με
τους έχθρους μας; Μυρίαί τοιαύται έρω-
τήσεις άπησχόλουν τό πνεύμά μου, άλλ' ά-
πάντησις ούδεμία. Και αν η φοβερά θερ-
μότης, ήτις από της έπεταίους των γενι-
νεθλίων του, δέν ήρχετο εις βοήθειάν μου,
τίς οίδεν επί πόσον έτι καιρόν θ' άπησχο-
λούμην ζητών την λύσιν του παραδόξου
τούτου αινίγματος.

Ό "Αγιος Ιωάννης εκέφθην εγκωμια-
ζόμενος υπό των Αγαρηνῶν, και πυρκαϊαί
των δασῶν μας και κατά τὰ παρελθόντα
έτη και ήδη εγκαινιζόμεναι άκριβώς κατά
την έορτήν του, ό άφόρητος έφρευτινός
καύσων, επίσης η λειψυδρία και όλα τὰ
δεινά μας, από της ήμέρας εκείνης αρχό-
μενα, άρά γε εινε συμπτώσεις όλα ταύτα
ή . . . δάκτυλος τις αγθέθνικός; Τοιαύ-
τας σκέψεις τόσον συχνά βλέπω άνεφε-
ρομένας εις τον βίον και την πολιτείαν
των πολιτευτών της Ελλάδος υπό των
άντιπολιτευομένων των, ώστε δέν εδί-
στασα και εγώ να παραδεχθῶ τον άγιον
Ιωάννην ως όργανον Τουρκικών, και να
έπιστήσω επ' αυτού την προσοχήν των
ζητούντων ενόχους δια τὰ περαιτέρω. Έξ
ημῶν άπεδείχθη μυριάκις, ότι ούδεις εινε
ό πταίστης. Κάποιος όμως πταίει βε-
βαίως; δια τί ούτος να μήν είνε ό εν
λόγω "Αγιος; Και δια τί να μήν τον κα-
ταγγείλωμεν, ίνα σώσωμεν τούλάχιστον
εκείνους, επ' ών άδικοι βαρύνουσιν υπό-
νοιαί;
Έάν εύρίσκεσο, αγαπητέ φίλε, εις την
πρωτεύουσαν, και άνεγίνωσκας τί γραφε-

ται, και εβλεπες τί γίνεται, και ήκουες τί
λέγεται από πρωίας μέχρις έσπέρας, θά
έπειθεσο, ότι η άνωτέρω άσεβης παρέμβα-
σίς μου δέν εινε δεγγμα ζέσης άπλοῦν,
άλλά άκριβής περιλήψης του σκεπτικῶϋ,
εφ' ου βασίζουσι τās έπι των ένεστώτων
γνωμοδοτήσεις των αι ύποτιθέμεναι ως
αι στερεώτεροι των κεφαλών μας. Και θά
πεισθής, ότι αν η εποχή, καθ' ήν τὰ πάντα
άπεδίδοντο εις τους δακτύλους, παρήλθεν,
ή διαδεχθεϊσα αυτήν δέν εινε η προτιμο-
τέρα.

Και μετά τό προοίμιον τούτο, έν ψ άλ-
ληγορικῶς συμπερίελαβον και τās λύσεις
όλων των ζητημάτων, τὰ όποια άνεκι-
νούντο πριν η διακόψω τās έπιστολάς μου,
μη εξαριουμένοσ ούδέ του άρχαιοκαπηλι-
κού—και εις τούτο ένοχος έστω ό . . . Α-
γιος Ιωάννης—επαναλαμβάνω αυτάς σή-
μερον, ίνα επί τινα καιρόν σε κρατήσω
ένήμερον εις τὰ νέα της. . . νυκτός, καθ'
ήν και μόνην άνεπνέει ζή, κινείται, δρεξ,
διασκεδάζει τους μήνας τούτους η καλή
μας πρωτεύουσα.

Και βεβαίως. Έάν ό Θεός δέν έλόμ-
θανε την αγαθήν πρόνοιαν να διαίρεση τό
ήμερονύκτιον εις δύο ίσα κατά τό μάλλον
και ήττον μέρη αν άφηνε τον ήλιον να
μάς φλέγη επί 24 διαρκῆς ώρας, εκάτον
χιλιάδες νεώτεροι Δανιήλ—στερούμενοι
μάλισσα και της προς αυτόν πίστεως, —
θά έψήνοντο κυριολεκτικῶς επί τρείς μη-
νας έντός της φοβεράς ταύτης καμίνου,
έπιπασσόμενοι με τό αυτοφύες προίον της
πόλεως, την άλευρώδη κόνην, ήτις μεταβάλλ-
λει εκάστην κεφαλήν εις οφθαλμοκαταρ-
λει και ποθοῦντες τό διαλεπτον και ύπο-
πτον ρευτόν, όπερ άλλαχου καλείται ύδωρ.

Ευτυχώς, είπομεν, ό Θεός έποίησε την
νύκτα, και υπό τον άργυρόστικτον μανι-
δύαν της υπό τās δροσεράς νωάς, άς
κάποτε μάς δωρεί, τās γλυκυτέρας φιλη-
μάτων και ποθεινοτέρας, λησμονοῦμεν, ότι
εινε του Έρέβους άδελφή, λησμονοῦμεν,
ότι εινε του Υπνου μήτηρ, και εν μόνον
ένθυμούμεθα, ότι εινε η σωτήρις της Η-
μέρας διώκτρια.
Αναπνεόμεν και κινούμεθα.

Υπάρχει παλαιά τις πρόληψις, ότι η
νύξ έγένετο δια να κοιμῶνται. Η πρό-
ληψις αυτή κατηργήθη κατά τό ήμισυ.
Ηδη πανταχού έν τέταρτον τούλάχιστον
της νυκτός υπεξήρθη εκ των κήσεων
του ύπνου. Παρ' ήμιν όμως μόλις εν τέ-
ταρτον τώ άπομένει, και . . . τίς οίδεν, αν,
επως συνέβη δια τόσα και τόσα δημόσια
οικόπεδα . . . δέν καταπατηθή και αυτό.

Μέχρι της δευτέρας τούλάχιστον μετά
τό μεσονύκτιον η μάλλον δύο ώρας πριν
έξημερώση, γέλωτες και κραυγαί, μουσι-
και και άσματα «κουλούρια και τυρί»
άντηχούσι πανταχούθεν, ιδίαι δέ εν τώ
κέντρῳ της πόλεως, έν τή πλατείαι της
Όμονοίας, ένθα νῦν τελοῦνται αι όλονυ-
κτικαί προς τιμήν των έννέα μουσῶν και
του πρώτου εξαδέλφου των του Βάχχου.

Έκει ήδη, φίλε μου, η ζωή και η κίνη-
σις, εκεί η εύθυμία και τὰ πλήρη των
λατρευτών της. Έξω δέ εις τὰ πάλαιά
της άντρα μεγαχολικός κόκκος—ό μό-
νος, οὔ έφείσθησαν οί ενεργούντες τās άνα-
σκαφάς άρχαιολόγοι, διότι άντι γλαυκός
τόν εξέλαβον ίσως—άδει τόσον μεγαγ-
χολικῶς τὰ περασμένα μεγαλεία, ώστε
ίσχύει και δι' αυτόν τό ρωμαντικόν έγ-
κώμιον, όπερ επί τόσα έτη έψάλλετο
ποτε δι' ένα άλλον παλαιότερον και δη-
μοτικώτατον συναδέλφον του:

Είς φρικώδεις μάζρας νύκτας
Στήν σιγήν της ύψηλιού
Αντικρῶ νεκροταφείου
Νέος έμπαθής ήρηνεί.

Απόψε άς μη εκδράμωμεν εις Φάληρον,
όπου η άποδιωχθείσα της πατρίδος της
μούσα του Γαλλικού βωδεβιλίου ένθου-
σιάζει τους μάλλον έξηγουγισμένους κα-
τοίκους των Αθηνών, ούδε εις άλλην
τινά έξοχήν, έν η μονήρις τινές ρωμαντι-
κοί ζητούσιν έμπνεύσεις. Διέλωμεν έξω-
θεν των δύο ή τριών δωδεκαδων θεατρι-
δίων, άτινα εκ του προχείρου μετέβαλον
όλον έδω τον χώρον εις νέαν εκδοσιν της
Ιουδαϊκής σκηνοπηγίας, και ακούσωμεν
μακρόθεν τον συμμιγή θόρυβον, ον άποτε-
λοῦσι εκεί μέν των λέοντων του Ιππο-
δρομίου οί βρυχηθμοί, η παρήλικος Ιταλί-
δος άοιδού αι άρφυαί, πορρωτέρω περι-
παθούς Ανατολίτιδος ό σπαρταζικάρδιος
Μανής έν συνοδεία έκατοντάδων τινῶν άρ-
γιλέδων, έρρυθμός ρογχαλιζόντων η ά-
παγγελία των περιεχομένων μεγάλου κι-
βωτίου, όπερ πλανόδιος καπνοπώλης πε-
ριάγει προς χρῆσιν της κινητής πελα-
τείας του.

Αι Αθηναί διασκεδάζουσιν άφες άλ-
λοτε να σοι επιδειξῶ έν προς έν τὰ άντρα
ταύτα των Σειρήνων. Νέος Όδυσσεύς
αν δέν σε πείσω να σφραγίσης δια κηρού
Ισπανικού μάλισσα τὰ ώτα σου, ίνα σω-
θής εκ του θελήτρου των, δέν αναλαμ-
βάνω την εύθυνην της εισαγωγής σου.
Είνε τέσνον ώραται! όμιλούσι τόσας γλωσ-
σαί! άνήκουσον εις τόσα έθνη!
«Εκομίσθησαν Γαλλίδαί, Ιταλίδαί,
Γερμανίδαί και Έλληνίδαί» άνήγγελε
πρό τινος δι' έντύπων προγραμμάτων εις
την πελατεϊαν του θεατρονής τις.
Πρό της άγγελίας και μόνης δέν ίλιγ-
γίς;
Στώμεν έξωθεν της μάνδρας ταύτης.
Αναθεν του τοίχου προκύπτει η κορυφή
της σκηνης εικονογραφημένα καθ' όλους
τους κανόνας. Έσωθεν δέ . . . ψάλλουσι
Γαλλίδαί αυτήν την φοράν. Βεβαίως αν
έγινωσκον αι συμπατριώτιδες των όποιους
έγινωσκον ένταῦθα άντιπροσώπους, όποια
δείγματα της Γαλλικής καλλονής, θ' άπέ-
στελλον τους Στραγκαλιστάς και τους
Πιργιές της Έλληνικής σκηνης, κατά
του Ωδικῶ τούτου Γηροκομείου.
Δύο βήματα πορρωτέρω ακούονται πυ-
ροβολισμοί συνεχείς. Είνε εκεί έθνική
σκηνή άτελευτήτων αιματοχυσιών. Τι ύφι-

στανται οί πτωχοί οί Τούρκοι! οὐδ' άπαξ
να μη νικήσωσι και αυτοί; Αθηναίς φου-
στανελλοφόροι δύο ή τρείς τό πολυδεκα-
τίζουσι αυτούς κατά έκατοντάδας καθ'
έσπέραν προς δόξαν του Γένους, έν μέσῳ
δὲ του έρυθρού βεγγαλικῶ φωτός, όπερ
περιβάλλει την σκηνήν, ίδε μακρόθεν γι-
γαντιαίαν τινά σκιάν διαγραφομένην δια
προβολής έπι των άπέναντι τοίχων, όρ-
θουμένην, κλίνουσαν, κινούσαν χειρας και
πόδας. Τίς να εινε ό κολοσσός ούτος; Μι-
κρός τις θεατής θά σοι άποκριθῆ.— Είνε ό
Διάκος και . . . άποτελειώνει τους Τούρκους.

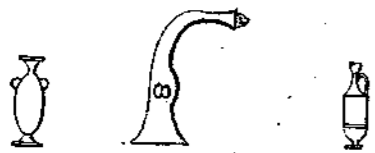
Αλλά ματαίως προσπαθῶ δι' όλίγων
λέξεων να σοι περιγράψω τὰ θεάματα
και τὰ ακούσματα των έφρευτινῶν μας
νυκτῶν. Έκαστον τούτων ήδύνατο να
έμπνεύση κωμωδιογράφον εις συγγραφήν
έργου, έν ψ θά συμπεριλαμβάνωνται τόσα
έπισειδιά του κοινωνικῶ ήμῶν βίου, ώστε
και εκ τούτων και μόνον να πείσονται
ούτος έν όλη τή δόξη του, έν όλη τή πα-
ραδοξότητι του, έν όλη τή σωφροσύνη
του, άλλα και έν όλη τή παραλυσίαι του.
Είς την εκσφενδόνησιν σκανδαλώδους τινός
κακολογίας τό έρώθημα θά ανατελήη επί
της ύφους κρησούτου. Είς την θεαν άναι-
δούς τινος κινήματος ό καγχασμός θά εκ-
φύγη εκ του στόματος εκκαίδεκαετούς
παιδίσκης. Μείρακες άμύστακοι με σοβα-
ρότητα κουακέρου θά κατέχουσι την πρώ-
την σειράν των πρό της σκηνης καθισμά-
των, ήτις εινε προσωριμένη δια τὰ θέματα
των άοιδῶν. Παρ' αυτά θά σχηματίσωσι
άλλον κύκλον οί πρώην παραλυμένοι, ώρι-
μοί άνδρες, μετ' ένθουσιασμού παρακολου-
θούντες ως άπόμαχοι τὰ στρατηγήματα
των νέων, χειροκροτούντες τās νίκας
των, και ένθαρρύνοντες αυτούς δια του
βλέμματός. Και τέλος άπέναντι επί της
σκηνης, προς ήν βλέπει τις άπευθυνόμενα
τόσα ήδέα μειδιάματα, τόσους τρυφερούς
χαριτισμούς, τόσα αισθήματα κάποτε, θά
ζητήσης ιδανικόν τι κάλλος, μελανόφθαλ-
μόν τινα Νηρηίδα η χρυσοπλόκαμον ρεμ-
βώδη κόρην, άξίαν να δεχθῆ την τόσην λα-
τρείαν. Και άντι ταύτης . . . θά ίδης άπε-
ξηραμένον τινά ίχθύν, κινητήν άποθήκην
ψιμμουθίου, η ολοστρόγγυλον παχύδερμον
παρήλικα, κρύπτουσαν υπό μεταξούφη
έσθήτα, ό,τι ούδέ ό μάλλον άσυνείδητος
των κρεσπωλῶν θά εξέθετε προς πόλησιν.
Και αν δέν χειροκροτήσης και σὺ αυτάς,
αν δέν μεταβληθῆς εις θαυμαστήν η θύρα
των, θά διδαχθῆς ως από έδρας άκαθη-
μαϊκής ώρατον μάθημα περί . . . καλλι-
σθησίας παρά τοίς συγχερόνσι Έλλησι!

Αξίζει μά την αλήθειαν να θυσιάση
τις μίαν νύκτα δι' έκαστον τούτων από
της Πηκοιλίας! (Varieté) μέχρι του Αλ-
καζάρ, ίνα μελετήση τον πολυσύθετον
της πρωτευούσης πληθυσμόν έν ταις ώ-
ραις της εύθυμίας του. Θα άρυσθώμεν έ-
κεθεν διδάγματα περι του χαρακτήρος
του, τὰ όποια μάτλην θα ζητήσωμεν άλ-
λαχού.
Π.δ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΠΤΩΝ ΑΓΓΕΙΩΝ

[Τέλος]

Τὰ πρώτα ἐργοστάσια τῶν ἀγγείων τούτων ὑποτίθεται, ὅτι ἰδρύθησαν οὐ μακρὰν τῆς παραλίας, ὡς ἐν Σικελίᾳ, Καλαβρίᾳ, Καμπανίᾳ καὶ Ἐτρουρίᾳ. Εἰς τοὺς τόπους τούτους εὐρήνται συνηθέστερον τὰ τοῦ ἀρχαιοτέρου εἶδους ἀγγεῖα μέλεινας γραφᾶς. Βραδύτερον τὰ ἐργοστάσια ἰδρύοντο εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἐπὶ πεδιάδων ἢ λόφων, ὡς ἐν St. Agata de Gotti, Ἀπουλίᾳ, Βασιλικάτῳ

ΑΛΑΒΑΣΤΡΟΝ ΡΥΘΟΝ ΑΥΚΗΘΟΣ

καὶ ἐγγὺς τῆς Νεαπόλεως. Τὰ προτιμώμενα ἀγγεῖα ὑπὸ τῶν κριτῶν εἰσι τὰ προερχόμενα ἐκ τῶν ἐργοστασίων τῶν ἐν Καλαβρίᾳ Λοκρῶν, τοῦ ἐν Σικελίᾳ Ἀκράγαντος, τῆς Κύμης, τῆς Καπύης, τῆς ἐν Καμπανίᾳ Νώλης καὶ τὰ τοῦ Vulci καὶ Canino. Εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ὅπου τὰ ἐργοστάσια ἰδρύθησαν εἰς μεταγενεστέραν περίοδον, κατασκευάσθησαν πολλὰ ἀξιόλογα ἀγγεῖα μετὰ ὠραιότατων συνθέσεων, οὐδὲν ὅμως κατὰ τὸν ἀπλοῦν καὶ μεγαλοπρεπῆ τύπον, ὅστις ἦν ἴδιος τοῖς Ἕλλησι.

Ἀπομιμήσεις τινὲς ἀρχαίων ἀγγείων ἐγένοντο εἰτε ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν τέχνην εἰτε ἐπὶ σκοπῷ ἀπάτης· τὰ πρώτα δοκίμια θεωρητέα ἀξιάπεινα, ὡς συντελέσαντα εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς συγχρόνου κεραμοποιίας· τὰ δευτέρα ψεκτικά, ὡς ἐξαπατήσαντα καὶ εἰδήμονας καὶ πεπειραμένους σοφοῦς. Ὁ Πέτρος Φάντης ὁ ἐν Βενετίᾳ καὶ Κερκύρᾳ ἰδρύσας τὰ ἐργοστάσια αὐτοῦ, ἐγένετο διάσημος διὰ τῶν ἐπιτυχῶν ἀπομιμήσεών του. Ἡ οἰκογένεια Βάλαρη ἐν Ἀρρητιῳ κατασκεύαζε τοιοῦτου εἶδους ἀγγεῖα, τινὰ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι ἐν τῇ Φλωρεντινῇ Στοᾷ.

ΑΥΚΗΘΟΣ ΚΑΝΘΑΡΟΣ ΟΙΝΟΧΟΗ

Συχνάκις τὸ ἀγγεῖον εἶνε ἀρχαῖον, ἀλλ' ἢ ζωγραφία σύγχρονος, ἄλλοτε δὲ ἀπαντῶσι πρόσθετοι λεπτομέρειαι καὶ ἐπιγραφαὶ ἐπὶ τῆς ἀρχαίας ζωγραφίας, τὰ ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν κοσμημάτα προδίδουσι τὸν δόλον, ὡς καὶ ἡ παχύτης τοῦ χρώματος καὶ ἡ μεταλλικὴ στιλπνότης. Ἐπίσης διαγιγνώσκονται δι' ἐξετάσεως καὶ τὰ χημικὰ χρώματα τῶν ψευδῶν ἀγγείων. Ἐὰν μετεχειρίσθησαν

χρώματα μεμιγμένα μεθ' ὕδατος ἢ οἴνο- πνεύματος ἀρκεῖ νὰ ἐπιβρίθῃ τις ὀλίγον ὕδωρ ἢ οἴνοπνευμα, ὅπως ἐξαφανισθῶσι· τὰ ἀρχαῖα χρώματα ἀντέχουσι ὡς καμινουόμενα μετὰ τοῦ ἀγγείου. Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἀπομιμήσεις ἔχουσαι τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ἀρχαίων ἐγέ-

ΛΕΚΑΝΗ

νοντο ὑπὸ τοῦ διασήμου Wedgwood.

Ἀρκετὰ συλλογαὶ τοιοῦτων ἀγγείων ὑπάρχουσι. Τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον κατέχει τὴν ὠραιότεραν, ἀγορασθεῖσαν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως παρὰ τοῦ Sir William Hamilton καὶ ἄλλων. Τὸ Μουσεῖον τῆς Νεαπόλεως καὶ τὸ ἐν τῷ Βατικανῷ Γρηγοριανὸν Μουσεῖον κέκτηνται ὠραιότατα δείγματα, προερχόμενα ἐκ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἐτρουρίας. Πλείστοι φιλόμουσοι ἐσχημάτισαν συλλογὰς ἐν Ἀγγλίᾳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ. Ἐνταῦθα μνημονεύομεν τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ συλλογῶν τῶν Rogers, Hope, Sir Harry Englefield, τῶν ἐν Γαλλίᾳ Duc de Blacas

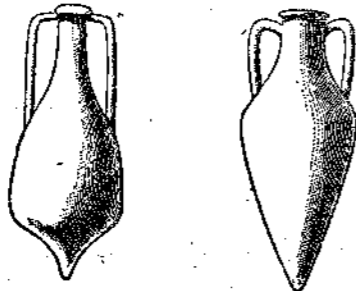

ΑΓΓΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

καὶ Comte Pourtales καὶ τῆς ἐν Ρώμῃ τοῦ Μαρκησίου Campana. Τινὲς τῶν συλλογῶν τούτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς ἡ τοῦ Hamilton ὑπὸ τοῦ d'Hancarville καὶ εἶτα ὑπὸ τοῦ Tischbein. Καὶ συγγράμματα οὐκ ὀλίγα ἐδημοσιεύθησαν πραγματευόμενα περὶ τῶν γραπτῶν ἀγγείων ἐν γένει. 1.

ΕΠΟΧΑΙ ΓΡΑΠΤΩΝ ΑΓΓΕΙΩΝ

Ἦδη θὰ περιγράψωμεν τὰ γραπτὰ ἀγγεῖα ἀναλόγως τῶν διαφόρων τύπων καὶ ἐποχῶν αὐτῶν.

ΑΜΦΟΡΕΙΣ

Ἀρχαία ἢ Αἰγυπτιακά. — Τὸ ἔδαφος

1. Ἐνταῦθα μνημονεύομεν τῶν σπουδαιοτέρων: Paseri «Picturae Etruscorum in Vasculis».

τούτων εἶνε ὠχροῦ κίτρου χρώματος, αἱ δὲ ἐπ' αὐτῶν εἰκόνας μέλαιναί ἢ μελάγχρους. Παριστώσιν ἰδίως ζῶν, οἶον λέοντας, κριούς, ἐλάφους, κύκνους, ἀλέκτορας, σφίγγας καὶ χιμαιράς, τεθειμένως κατὰ διάφορους γραμμὰς περὶ τὰ ἀγγεῖον. Κύκλοι ἐξ ἀνθέων καὶ ἄλλων κοσμημάτων περιστεφουσιν αὐτό. Ἀνθρώπινοι μορφαὶ σπανίως ἀπαντῶσι. Τὸ εἶδος τοῦτο καλεῖται Αἰγυπτιακόν, ἕνεκα τῆς καταφανοῦς ὁμοιότητός του πρὸς τὸν τραχὺν τύπον τῆς τέχνης, τὸν ἴδιον τοῖς Αἰγυπτίοις. Αἱ ἐσωτερικαὶ γραμμαὶ τῶν μορφῶν διαγράφονται ἐν τῷ πηλῷ δι' ἀίχμητροῦ ἐργαλείου. Ἐπειδὴ τὰ ἐν τοῖς ἀγγείοις τούτοις εἰκονιζόμενα ζῶα δὲν ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ὡς καὶ ὁ πηλός, ἐξ οὗ κατασκευάσθη-

ΠΡΟΧΟΥΣ ΟΑΠΗ ΠΡΟΧΟΥΣ

σαν, ὑπέθεσαν τινες, ὅτι τὰ ἀγγεῖα τῆς ἐποχῆς ταύτης, τὰ ἐν Ἰταλίᾳ εὐρεθέντα, εἰσῆχθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἀποδιδόμενη αὐτοῖς χρονολογία εἶνε μεταξὺ 660 καὶ 520 π. X.

Ἀρχαῖα Ἑλληνικά. — Ἐν τῷ τύπῳ τούτῳ αἱ μορφαὶ εἰσι μέλαιναί ἐπὶ ἐρυθροῦ ἔδαφους. Τὸ σχέδιον εἶνε τραχὺ καὶ αὐστηρὸν συχνάκις ἀπαντᾷ τύπος τις καθάρωτος, δεικνύων πρόοδον ἐν τῇ ἀναπτύξει τῆς τέχνης. Αἱ εἰκονιζόμεναι σκηναὶ ἐλήφθησαν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας. Εἰσι δὲ πολυπληθεῖς, ὧν πολλὰ ἐκ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον μύθων. Παναθηναϊκόν τι ἀγγεῖον, σπάνιον ὑπόδειγμα, παριστᾷ τὴν Ἀθηνᾶν κάλλουσαν τὸ δόρυ αὐτῆς. Τοῦτο ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς «Ἐὼς Ἀθηνῆθεν ἄθλων» ὑποτίθεται ὁρθὸν ὡς βραβεῖον εἰς δημοσίους ἀγῶνας, πιθανῶς δὲ κατασκευάσθη πρὸ τοῦ 430 π. X.

Ἀγγεῖα αὐστηροῦ μεταβατικοῦ τύπου. — Ἐν τοῖς ἀγγείοις τῆς τάξεως ταύτης αἱ μορφαὶ εἰσιν ἐρυθραὶ ἐπὶ μέλανος ἔδα-

ΒΟΜΒΥΛΙΟΣ ΚΑΡΚΗΘΙΟΝ ΑΛΑΒΑΣΤΡΟΝ

φος. Σπανίως χρῶνται λευκῷ. Καίτοι τὸ χρῶμα καὶ αἱ μορφαὶ τῶν ἀγγείων τού-

Rome 1767, 3 vols, fol. «Collection of Engravings from Ancient Vases in the possession of Sir William Hamilton», by Tischbein, Naples 1798—1803 4 vols. C. Böttiger «Griechische Vasengemälde» Weimar 1797, 1800. «Peintures de Vases Antiques», A. Millin, pullié par Du- bois Maisonneuve, Paris, 1808, 2 vols fol. Mil- lingen «Peintures de Vases Grecques» Rome, 1813 fol, Panofka «Raccolta di Vassi Scalti», Rome, 1826. Dubois Maisonneuve, «Introduction à l' Etude de Vases Antiques», Paris, 1817 fol. Gerhard «Berlins Antike Rildwerke». Kramer's

των παριστώσιν ἐκπληκτικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὰς τῶν δύο πρώτων τάξεων, ἐν τούτοις ὁ χαρακτήρ τῶν εἰκόνων τῶν συγ- κεράννυται, καὶ καθίσταται οὕτω ὠραῖος, ὅστε δύναται ταῦτα νὰ καταταγῶσιν εἰς τὴν τετάρτην τάξιν. Ἡ τραχύτης καὶ ἡ ὀρμη τῶν κινήσεων, ἡ τόσον ἐκπληκτικὴ ἐν τοῖς Ἀρχαίοις ἀγγείοις, ἐξαφανίζεται βαθμηδόν, καὶ ἀντικαθίσταται δι' ἡρέμου καὶ αὐστηροῦς ἀξιοπρέπειας. Καὶ ὅμως οἱ τεχνίται δὲν εἰργάζοντο ἔτι μετ' ἐντελοῦς ἐλευθερίας, διὰ τοῦτο καὶ αἱ γραφαὶ εἰσι ἔτι τραχεῖαι. Τὰ εἰκονιζόμενα ἀντικείμενα εἶνε ὅμοια πρὸς τὰ ἐν τοῖς ἀγγείοις τῆς

ΑΕΚΟΣ ΚΥΘΟΣ ΑΕΚΟΣ

δευτέρας τάξεως. Τὰ σχήματα τῶν ἀγγείων εἰσι μεγαλοπρεπέστερα τῶν τῆς δευτέρας τάξεως καὶ ποικίλα κατὰ τὸν τύπον καὶ τὸ μέγεθος. Εὐρήνται συνηθέστερον ἐν Ἐτρουρίᾳ καὶ Νώλῃ· αἱ ἐπιγραφαὶ αὐτῶν εἰσι ἀρχαϊκῆς ἢ μεταγενεστέρας γραφῆς. Ἡ εἰς τὰ ἀγγεῖα ταῦτα ἀποδιδόμενη χρονολογία εἶνε ἀπὸ τοῦ 460 μέχρι 420 π. X.

Ἀγγεῖα πρεδίου τῆς τέχνης. — Ὁ τύπος οὗτος εἶνε ἡ ἐντελεστέρα ἀνάπτυξις τοῦ προηγούμενου, ἐξαφανιζομένης ἐντελῶς πάσης τραχύτητος, διακρινούσης τοὺς ἀρχαίους τύπους. Τὰ διακριτικὰ χαρακτικηρικὰ τοῦ τύπου τούτου εἰσι μεγαλοπρεπέα τοῦ σχήματος, λεπτότης ὕλης, λαμπρότης στιλβάσεως καὶ ἐκτακτοῦ ὠραιότητος γραφῆς. Τὰ προσέχροντα ἀντικείμενα εἰσιν Ἑλληνικοὶ μῦθοι ἢ ἀπεικονίσεις Ἑλληνικῶν ἠθῶν συχνότατα δὲ ἀπαντῶσιν ἐν αὐτοῖς σκηναὶ συνδυαζόμε- ναι πρὸς τὴν λατρείαν τῆς Δήμητρος καὶ

ΚΥΘΟΣ ΚΟΤΥΛΑΕΚΟΣ ΚΑΝΘΑΡΟΣ

τοῦ Διόνυσου. Ὁ κοινότερος τύπος τῶν ἀγγείων τοῦ εἶδους τούτου εἶνε οἱ φιλοὶ ἀμφορεῖς, αἱ σφαιρικαὶ ὕδρια καὶ ὁ κρατήρ, φαίνονται δὲ ἀνήκοντα εἰς τὸ 400 π. X. Ἐν Ἐτρουρίᾳ σπανίως ἀπαντῶσι, συχνότερον ὅμως ἐν Νώλῃ, Σικελίᾳ καὶ Ἀττικῇ.

Ἀγγεῖα ἀκμῆς. — Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἀγγείων σπάνιον ἐν Ἐτρουρίᾳ ἀφθονεῖ ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς ἀποικίαις τῆς Ἰταλίας ἰδίᾳ ἐν Ἀπουλίᾳ καὶ Βασιλικάτῳ. Ὡς τὰ προηγούμενα οὕτω καὶ ταῦτα ἔχουσι κερ-

work «Ueber den Styl und die Herkunft der vormahletem Griech», Berlin, 1827, 8vo, καὶ τὸ τοῦ x. Birch's ἀξιόλογον σύγγραμμα «Ancient Pottery».

ΠΡΟΤΙΜΟΤΕΡΑ Η ΤΙΜΗ ΤΩΝ ΤΙΜΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ Σιέρα-Μορένα διέρχεται τὸ μεσημερινὸν μέρος τῆς Ἰσπανίας ἀπὸ τῶν συνόρων τῆς Πορτογαλίας, ἔνθα οἱ πρόποδες τῆς δεσπόζουσι τοῦ ροῦ τοῦ Γουαδιάνᾳ μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου καὶ τῶν τρισευδῶν πεδιάδων τῆς Μοντιέλλης παρὰ τὰ ὄρια τῆς Μάγχης καὶ τῆς Μυρσίας. Ἐν τῇ μικρῇ ταύτῃ ἐκτάσει τῆς ἡ σειρά αὕτη χωρίζει τὴν Ἀνδαλουσίαν τῆς Ἑστρεμαδοῦρας, καὶ περιβάλλει διὰ τῶν ἀγρίων καλλονῶν τῆς τὴν πόλιν τῆς Λερένας, ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῆς ἀγούσης ἀπὸ Κἀδιζ εἰς Μεριδάν.

Ὅχι μακρὰν τῆς ὁδοῦ ταύτης καὶ ἐπὶ τῶν κλιτύων, αἰτίνας ἀναπτύσσονται ἐκ τῆς πλευρῆς τῆς Ἑστρεμαδοῦρας, πρῶταν τινὰ κατήρχετο τὴν καταφέρειαν ὁδοῦ πετράδους ὄμιλος ἀνθρώπων, βαδίζόντων διὰ βραδέως καὶ ἐρρυθμὸν βήματος. Τὸν ὄμιλον ἀπετέλουν τρεῖς ἀνδρες ἔχοντες ἐρριμένους τοὺς μανδύας των πενθίμους. Πρὸ τούτων κατήρχετο ἡμίονος φέρων ἐπὶ τῶν νώτων του μικρὸν κυανόλευκον φέρετρον, κεκαλυμμένον καθ' ὀλοκληρίαν δι' ἀνθέων. Ἐσίγων καὶ οἱ τρεῖς ἢ δεσποτῆ των δὲν διεκόπτετο ἢ ἐκ τῶν γλυκέων παραπόνων ρύακος καταρχομένου τὴν κλιτὴν μετ' αὐτῶν, ὡς εἰ συμπρόεπεμπε καὶ αὐτὸς ἀδελφὸν κατὰ τὸν μακρὸν καὶ ὑστατον δρόμον του. Ἡ αὔρα ἔπνεε μελαγχολικῶς, ὡς εἰ ἐθλίβετο βλέπουσα ἀπολεσθεῖσαν ὑπαρξίν, ἥτις δὲν ἦτο πνοὴ ὅπως αὐτῆ. Ἐκάστοτε ἡ ἀηδὼν ἐξηζόντιζεν ἐν τῷ ἀέρι πένθιμον ἄσμα ὡς λυγρὸν τῆς ἀρμονικῆς καρδίας τῆς, τὸ δὲ νωθρὸν καὶ τακτικὸν βῆμα τοῦ ἡμίονου, ὅμοιον πρὸς ἐκκερμένον ὄρολόγιον, ἐσημείου τὸν χρόνον καὶ ἐμέτρει τὸ μήκος τῆς ὁδοῦ.

Ἀφιχθέντες εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ χωρίου τῆς Χιγκούρας, ἔσκαψαν τάφον, καὶ κατεβίβασαν εἰς αὐτὸν τὸ κυανόλευκον φέρετρον, ὅπερ περιέκλειε τὸ πτώμα πτωχοῦ ἀγγέλου κοιμωμένου, ἐν ᾧ οἱ κωδωνες τῆς γείτονος ἐκκλησίας ἐχαίρειζον τὴν ἀφιξίν τοῦ εὐνοουμένου, δὴ ὁ Θεὸς ἀνεκάλει παρ' αὐτῷ.

Ἡ πρώτη πτυχὴ τοῦ χρώματος, ἥτις ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ νεκροφρακτοῦ, ἀνεπήδησεν ὡς εἰ ἀποκρουσθεῖσα, καὶ παρήγαγε ψόφον, πρὸς δὲ ἀπήντησε στεναγμός. Ὁ στεναγμὸς οὗτος ἐξήρχετο τῶν σπλάγχων τοῦ πατρὸς, ὅστις ὠδήγει εἰς τὸν ἀγιον τόπον καὶ τὸν τελευταῖον ἐπιζήσαντα ἐκ τῶν τριῶν υἱῶν του. Ἄφ' οὗ ἐπαρτώσαν τοὺ θλιβερόν ἔργων των οἱ τρεῖς ἀνθρώποι ἐπέστρεψαν σιγῶντες. Ὁ εἰς ὠδήγει τὸν ἡμίονον ἐκ τοῦ χαλινοῦ. Εἰς τοὺς πρόποδας τῆς κλιτύος εἶπεν οὗτος εἰς τὸν πατέρα τοῦ παιδίου: «Ἐλα, Γιάννην, ἀνέβα 'ς τὸ μουλᾶρι.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ

ΣΡΗΣΙΣ ΓΡΑΠΤΩΝ ΑΓΓΕΙΩΝ

Τάξις Α'. — Ἀγγεῖα ἐν οἷς ἐτίθετο οἶνος, ἔλαιον ἢ ὕδωρ· ἀμφορεῖς, πελικάι, στάμνοι. Β'. — Ἀγγεῖα ἐν οἷς ἐτίθετο ὕδωρ: ὕδρια, κάλυπες. Γ'. — Ἀγγεῖα ἐν οἷς ἐμίγντο οἶνος καὶ ὕδωρ: κρατήρες, κελιάι, ὀξύθαφα. Δ'. — Ἀγγεῖα ἐξ ὧν ἔχον οἶνον κτλ: αἰνοχῶαι, ὄπλα, πρόχους. Ε'. — Ἀγγεῖα ἐξ ὧν ἐπίνον: κἀναροι, κῶαθοι, καρρήσια, ὄλκια, σκύφη, κῶλικας, λεπασαία, φιάλαι, κέρατα, ρῶθνες. ΣΤ'. — Ἀγγεῖα μύρων: λήκυθοι, ἀλλάστροι, ἀκούι, βομβυλίοι, ἀρῶβαλλοι, κοτυλίαιοι.

Ὁ Ἰωάννης ἔνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς ἀρνητικῶς. — Δὲ θέλεις; ἀπάντησεν ὁ πρῶτος, δ-στις ἦτο ἡμιονηγός, φλόαρος καὶ εὐθυ-μος· καλὰ μὴν ἀνεβῆς; ὅ, τι δὲ θές ἐσὺ ἄλλος θὰ τὸ θέλεε. Ἐάνεβω ἐγὼ. Ἐρεῖς τὸ τραγοῦδι :

Θέλω τὸ μουλάρι μου.
Ν' ἀνέβω τ' ἀνθρώποι,
Μὰ κατεβαίνω μοναχὸς
Τὸ ἴσο κατηφόρι (!)

Προηγουμένου τοῦ ἡμιονηγοῦ ἐπὶ τοῦ ἡμίονου οἱ τρεῖς ἄνθρωποι μας ἔφθασαν εἰς Βαλτερόληρον, πτωχὸν μικρὸν χωρίον, ὅπερ, ἐκτός τοῦ ὄνοματός του, οὐδὲν ἕτερον κομψὸν κέκτηται. Εὐρίσκεται δὲ ἀπομονωμένος ἐν τῷ μέσῳ ἀνωδέσμης δένδρων ἐπὶ μικροῦ ὄροπέδιου μεταξὺ δύο γραφικῶν κλιτύων. Ἐπὶ τῆς μίαις ὑψοῦται ἡ ὁδός, ἡ ἀγροῦσα εἰς Ἀρασέαν (Aracena), ἐπὶ τῆς ἐτέρας κατέρχεται ἡ ἀτραπός, ἡ φέρουσα εἰς Χιγκουέραν.

Ἡ οἰκία, ἐν ἣ εἰσῆλθον, ἦτο, ὡς ἄπας ὁ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν ἀποτελουσῶν τὸ χωρίον, φλοδομημένη ἐκ ξηρῶν λίθων, ἀνευ δεσμοῦ, ἀνευ χρίσματος· ἡ δὲ στέγη ἦτο κατεσκευασμένη ἐκ σχίνων. Τὸ ἐσωτερικὸν ἀπετελεῖτο ἐξ ἑνὸς μόνου εὐρυχωροῦ δωματίου. Εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος ὑπῆρχεν ἑστία χρησιμεύουσα πρὸς θέρμανσιν αὐτοῦ, ὡς μαγειρεῖον, καὶ ἐν ταύτῳ ὡς ἐντεκτήριον καὶ ἐστιατόριον. Ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν τῆς ἑστίας ἐξεστεινόντο διαφράγματα πλίνθινα, χωρίζοντα τὰ δωματία τοῦ ὑπνοῦ καὶ τὰς σιταποθήκας. Εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος ὑπῆρχεν ὀρνιθῶν, φάτην διὰ τὰ κτήνη καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾗ ἐνακαπιεθὲν τὸ χλωρὸν ἄχυρον, τὸ ἀναγκαιοῦν δι' ὅλα ἐκείνα τὰ ζῶα, ἄτινα ἐν τῇ ἐξοχῇ εἰσὶν οἱ σταθεροὶ καὶ εὐεργετικοὶ σύντροφοι τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἀχαριστοῦ πάντοτε πρὸς αὐτά.

— Ἐλάτε, ἐλάτε, μέσα μέσα, ἀνέκραξεν, βλέπουσα αὐτοὺς ἐρχομένους, γυνὴ ζωρὰ καὶ καλοῦ ἐξωτερικοῦ, ἥτις τοὺς ἀνέμενον ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας. Δὲ βλέπετε ποῦ βρέχει; θὰ βρέξτε τὰ καλὰ σας ρούχα.

— Δὲν εἶνε τίποτα, ἀπάντησεν ὁ ἡμιονηγός, ὅστις ὠνομάζετο μπάρμπα Μπασιτιάν· λίγαῖς σταλαγματικαῖς γιὰ τὴν σκόνιν.

— Ναί, ἀλλὰ καθε σταλαγματικὰ ζιὰζει μιά ὀκὰ νερό. Δὲν βλέπετε τὸν οὐρανὸ ποῦνε μπουμπουλωμένους; Τί πάει νὰ πῆ αὐτό;

— Φοβέrais, φοβέrais, καὶ τίποτα ἄλλο. Ἀφοῦ δὲ μπουμπουλίζει δὲ θὰ βρέξῃ. Τί θὰ γείνομε καὶ γὰρ δὲν ἔξερω ὁ Θεός ποῦ φροντίζει γιὰ ὅλα, ἔξασσε νὰ βρέξῃ.

— Ἐλάτε, ἐλάτε, εἶπεν ἡ γυνὴ· τὸ φαί εἶνε ἔτοιμο καὶ θὰ τὸ κενώσω. Γιάννη, προσέβηκεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν πατέρα, ἡ Στεφανία εἶνε ἐκεῖ, καὶ τὴν

ἤφιρε ὁ διάβολος καὶ τὴ σήκωσε· κλαίει καὶ πάλι ξαναρχίζει. Ἡ κλάψαις τῆς ἀνεβοκατεβαίνουσε ἔς ἂν τὰ μαργαριτάρια τοῦ κομπολογιοῦ. Πήγαινε νὰ τὴν ᾄδῃ, καὶ μάλωσέ τὴνε λιγάκι, γιὰ νὰ παύσῃ τὰ δάκρυα, γιὰ τί κι' ὁ Θεὸς περὶ δὲν τὸ θέλει.

Ὁ σύζυγος εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ· ὁ μπάρμπα Μπασιτιάν ὠδήγησε τὸν ἡμίονον εἰς τὴν φάτην, ἡ δὲ Μαρία-Ἰωσηφίνα, ἡ γυνὴ, ἥτις ὠμίλησεν, ἀφοῦ ἔλαβε καὶ ἐδίπλωσε τὴν κάπα τοῦ τρίτου προσώπου, ὅπερ ἦτο ὁ σύζυγός της, ἠτοίμασεν ἐπὶ τῆς τραπέζης εὐτελὲς γέυμα, χονδροειδές, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ τῆς συνθησίας, εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὰ πρόσωπα, ἄτινα ἐτίμων διὰ τῆς παρουσίας καὶ συνδρομῆς των τοὺς ζῶντας καὶ τοὺς νεκρούς.

Τὸ γέυμα συνίστατο ἐκ βραστοῦ τραγοῦ, ἀρκετὰ καλοῦ φκητοῦ διὰ τὰ ὄρη, ἐκ χοιρομηρίου, χορταρικῶν, ἐνὸς πινακίου ἐλαιῶν, καὶ ἐτέρου ζυμαρικῶν μὲ μέλι καὶ μίαις τσίτσας ὀνου.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ἡ Μαρία-Ἰωσηφίνα, ἀφοῦ συνηθροισθῶσαν ἅπαντες, ἴδρωσα ὡς ποῦ νὰ σας μαζέψω ὁ μπάρμπα-Μπασιτιάν ξεχνιέται ἔς ἂν ἀρχίσῃ νὰ μιλᾷ μὲ τὰ μουλάρια του.

— Ἐσὺ, Μαρία — Ἰωσηφίνα, εἶπεν ὁ μπάρμπα-Μπασιτιάν ἀφοῦ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἐσὺ ποῦ εἶρεῖς τόσα πολλὰ πράγματα, δὲν ξερεῖς πῶς οἱ μουλαραδες ἐρχονται πάντα τελευταῖοι; Καὶ θές νὰ μάθης τὸ γιὰτί; Ἄκουσε μιά μέρα ὁ Θεὸς δεχότανε ἐπισκέψεις· γιὰ ν' ἀκούῃ τὰ παράπαν τῶν ἀνθρώπων· παρουσιαστῆκανε σ' αὐτὸν ὁ παπάδες, καὶ τοῦ ζητήσανε καλοπέρασι· αὐτὸ τὸν κόσμον. Ὁ Κύριος τοὺς τὴν παραχώρησε. Ὑστερὰ ἀπ' αὐτοὺς παρουσιάζονται οἱ καλογέροι, καὶ ζητᾶνε τὰ ἴδια· ἀλλ' ὁ Κύριος τοὺς ἀποκρίθηκε πῶς ἤρθεσαν πολλὸ ἀργά, καὶ πῶς αὐτῇ ἡ χάρις δόθηκε περὶ ἄλλους. Τότε αὐτοὶ ζητήσανε καλὴ ἀνάπασι, καὶ ὁ Κύριος τοὺς τὴ παραχώρησε. Ἐπὶ τέλους ἤρθεσαν οἱ μουλαραδες, καὶ ζητήσανε καὶ αὐτοὶ καλὴ ζωή. — Εἶνε πολὺ ἀργά, εἶπε τ' ἀφεντικῶ. — Ἐ! τότες, Κύριε, δὲς μας καλὸ θάνατο. — Πάλι πολὺ ἀργά, φώναξε ὁ Παντοδύναμος, αὐτὰ παραχωρήθηκανε. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτανε πῶς ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ μουλαραδες δὲν ἔχουνε οὔτε καλὴ ζωὴ οὔτε καλὴ ἀνάπασι, καὶ φτάνουνε πάντοτε πολὺ ἀργά. Στεφανία, προσέβηκεν ἀποτεινομένη πρὸς τὴν μητέρα τοῦ δυστυχικοῦ παιδιοῦ, ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἔθαψαν, φᾶε χριστιανὴ μου, φᾶε ἀδειανὸ στομάχι δὲν παρηγορεῖ τὴ καρδιά. Ἄν κλαῖς καὶ γιὰ τὰς ἀμαρτίας, ὅσο κλαῖς καὶ γιὰ τὴν ἐσθύσανε τὰ μάτια τοῦ μικροῦ ἀγγέλου σου, εἶσαι γιὰ τὸν Παράδεισον κατ' εὐθείαν.

— Παιδάκι μου, ἀνέκραξεν ἡ δυστυχὴς γυνὴ, ἔς ἂν μοῦ γεννήθηκα θὰ τὸ περνε κανέναν γιὰ λουλουδάκι! Ἐσὺ, μπάρμπα-Μπασιτιάν, ποῦχεῖς τ' ἀγγόνι σου, ποῦ γεννήθηκα τὴν ἴδια μέρα μὲ τὸ κακόμοιρο τὸ παιδάκι μου, γερὸ, δὲν ξερεῖς τί ὑπο-

φέρει τὸ δένδρο ἔς ἂν τοῦ πέρνουε τὸν ἀνθὸ του!

— Ὁ προστάτης ἀγγελὸς του πῆρε τὸ ἀκριβὸ αὐτὸ λουλουδί ἔς ἕνα περιβόλι, ποῦ οὔτε ὁ ἥλιος θὰ τὸ καίρῃ, οὔτε τὸ κρῦθ θὰ τὸ παγῶνῃ. Ἄν ὁ καλὸς ἀγγελὸς σου ἔκανε τὸ ἴδιο καὶ σὲ σένα, ἔς ἂν γεννήθηκες, δὲν θὰ ὑπόφερνες τώρα τόσαις δυστυχίαις, οὔτε θᾶξυνες τόσα δάκρυα.

— Εἶνε ἀλήθεια, μπάρμπα-Μπασιτιάν. — Τότε γιὰ τί παραδέρνεσαι, Χριστιανή μου; Τί κερδίσεις νὰ λυώνης ἀπ' τὴ λύπη σου; Αὐτὸ δὲ ταιριάζει σὲ σένα ποῦ-σοῦ τόσο καλὴ καὶ ὑπομονετικῆ, καὶ δὲ σοῦ βασταίει ἡ καρδιά νὰ κἀνῃς κἀκὸ σὲ μιά γάτα.

— Ἄλλοίμονο! εἶπεν ἡ πτωχὴ μήτηρ, ἂν δὲ ἔδιναν ταῖς καταραμέναις ἐκείναις σουπάις ἔς τὸ παιδί μου, δὲ θὰ πέθαινε· ἡ σουπάις μοῦ τὸ πεθάνανε.

— Σιώπα, καθμένη, σιώπα, εἶπεν ὁ μπάρμπα-Μπασιτιάν· πόσοι ἄλλοι πεθάνανε χωρὶς νὰ φᾶνε σουπάις! πάντα κατὶ βρῖσκει κανεὶς νὰ πῆ ἔς ἂν χάνη κανένα. Γι' αὐτὸ λένε πῶς ὁ θάνατος δὲν ἤθελε νᾶνε θάνατος, καὶ γυρῆσε παστρικά καὶ ἔαστερα ἀπ' τὸ Μεγαλοδύναμο νὰ τὸν ξεφορτώσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ φόρτωμα, τὸ ὁποῖο δὲν τ' ἄρεσε. — Καὶ γιὰ τί; τὸν ἀρώτησε ὁ Μεγαλοδύναμος. — Γιὰ τί, κύριε, θὰ μὲ μισησῶνε καὶ θὰ μὲ κατηγορῆσουνε; θὰ μὲ ποῦνε Τύραννο. — Ἡσύχασε, τοῦπε ὁ Θεός· ὑπόσχομαι πῶς θὰ σὲ δικαιοῦσωνε. — Τὸ βλέπεις καλὰ, τίποτε δὲν εἶναι περὶ ἀληθινὸ. Αὐτὴ τὴν φορὰ φταίνε ἡ σουπάις, ἄλλη φορὰ ὁ γιὰ τὸς· θὰ νόμιζε κανέναν πῶς ὁ θάνατος δὲν θὰ ἠπόραγε νὰ μᾶθῃ ἂν δὲν τ' ἀνοίγανε τὴν πόρτα. Ἡ καλὴ Μαρία-Ἰωσηφίνα δὲ δίνει τίποτε ἄλλο ἔς τὸ παιδί της ἀπὸ κολοκύθια, ποῦ ἔς ἂν τρώῃ κανεὶς ἀπ' αὐτὰ δὲν μπορεῖ νὰ δυναμώσῃ οὔτε γιὰ τρεῖς μέρας. Δωσέ μου ξερὸ ψωμί καὶ δὲ μὲ μέλει δράμι· τὸ ψωμί καὶ τὰ ποδάρια βαστοῦν τὸν ἀνθρώπον. Γιάννη μίλησα ἔς τ' ἀφεντικὸ σου, γιὰ νὰ δῶ ἂν θέλῃ νὰ σὲ βοηθήσῃ. Ἀφεντικῆ, δὲν Ἰωσιὰ, τοῦπα· δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ ὁ ἕνας ἀνθρώπος χωρὶς τὸν ἄλλον. Ἡ ἐξοχότης σας ἔπρεπε νὰ κἀμῃ τὸ καλὸ νὰ βοηθήσῃ αὐτὸ τὸ δυστυχισμένον Ἰωάννη-Μαρτίνο, ποῦ εἶνε διαλεχτὸς μέσα σὲ χιλίους, καὶ καλὸς ἐργάτης. Ὁ Θεὸς τοῦστειλε περισσότεραις πληγαῖς ἀπ' ἐκείναις ποῦστειλε ἔς τὴν Αἴγυπτο, καὶ ἡ δυστυχία, σοῦ μιλῶ μὲ ὄλο τὸ σέβας ποῦ πρέπει ἔς τὴν Ἄφεντικῆ σου, Ἐξοχώτατες δὲν Ἰωσιὰ, ἐφάλωσες, ἔς τὸ σπιτι τοῦ. Τὸ μουλάρι τοῦ ψόφησε ἡ γυναικὴ τοῦ ἦρε σὲ κίνδυνον μεγάλο, τὰ δύο του ἀγῶρια πεθάνανε ἀπὸ βλογιά, καὶ τὸ περὶ χειρότερο ὁ ἴδιος κἀθισε ἔς τὸ κρεβάτι τρεῖς μῆνες, γιὰτί ἔσπασε τὸ χέρι του τὴν ἡμέραν, ποῦ ἔπιασε φωτιὰ τὸ σπῆτι τῆς Ἐξοχότητος σου καὶ πολέμαε νὰ τὴν σθύσῃ.

— Ἀλήθεια εἶμαι πολὺ δυστυχισμένος, εἶπεν ὁ Ἰωάννης Μαρτίνο· ὅλα μοῦρθεθάνε στραβά. Καὶ ὁ Ἰωβ τράβηξε πολλὰ, προσέβηκεν ὁ ἀγαθὸς χωρικός, στρεφόμε-

νος πρὸς τὴν σύζυγόν του Στεφανίαν, ἀλλὰ πολὺ διαφορετικὰ αὐτὸς εἶχε καὶ μιά κακιὰ γυναῖκα. Μὴ ξεχνᾷς ὅμως τί λέμε ἔς τὴ προσευχὴ ποῦ κάνουμε κάθε μέρα ἔς τὸ Θεὸ μας Ἐγεννήτω τὸ θέλημά σου.

— Καὶ τί ἀπάντησι σοῦδωκε ὁ δὸν Ἰωσιὰς; ἠρώτησεν ἡ Μαρία Ἰωσηφίνα. — Τί ἀπάντησι μοῦδωκε; Καμμίαι! Μοῦ γύρισε τῆς πλάταις· καί μὲ καταντρόπιασε. Ἄλλὰ ἔννοιά σου, καὶ γὰρ δὲ σκιαζομαι κανένα. Μὰ τὸ Θεὸ, ἀφεντικῶ, τοῦπα, ἂν ἡ ἐξοχότης σου ἦτανε ἥλιος δὲ θὰ φώτιζε ψυχὴ! Αὐτὸ τὸ κτύπησε ἔς τ' αὐτίκα ἔς ἂν βαγισμένη καμπᾶνε. Ἐγύρισε τὴ μουρη του καὶ μοῦ φώναξε μὲ κείνη τὴν ἀλλοιώτικη φωνή του, ποῦ σὲ κάνει νὰ νομίζῃς πῶς εἶνε ὄλος διόλου κούφιος. — Θεὸς νὰ πῆς πῶς εἶμαι φιλόργουρος; — Δὲν ἤθελα νὰ πῶ πῶς ὅτι ἡ χάρις σας εἶνε, τοῦ εἶπα, ἀλλὰ αὐτὸ φαίνεται, καὶ θυμῶμαι μιά Πορτογαλικὴ παροιμία ποῦ λέει, πῶς δὲν εἶνε παραξένο πρᾶμμα νὰ πάρῃ κανεὶς γιὰ λύκο τὸ ζῶ, ποῦ φορεῖ τὴν προβιά του.

— Ἄλλοίμονο! τί νὰ κάνω, ἀνέκραξεν ἡ Μαρία-Ἰωσηφίνα· αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος εἶνε ἕνας ξεπασάμενος!

— Ἐ! ἔχει παραδες, εἶπεν ὁ ἀδελφός του Ἰωάννου Μαρτίνο. Εἶνε ἕνας ἀφεντικῆς ποῦ στέκει πολὺ καλὰ.

— Μπορεῖ νᾶνε εἰσῆλθῇ ὁ δὸν Ἰωσιὰς ὁ μπάρμπα Μπασιτιάν· ἂν ἦτανε ὅμως ἀνθρώπος καθὼς πρέπει θὰ εἶχε αὐτὸν τὸν ἀέρα κ' αὐτὴ τὴ ψυχὴ; Ἐγὼ ποῦμαι περισσότερων χρονῶν ἀπ' ὅτι ἤθελα τοὺς ξέρω καλὰ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Εἶνε νεόπλουτοι, ποῦ ξεφουτρώσανε ἀπὸ τὴ γῆ. Ὁ πατέρας μου, Θεὸς σχωρέστενε! γνώρισε ἔς τὰ νεάτα του τὸν παπποῦ του. Ἤτανε τυχερός, καὶ τὰ λεπτὰ τοῦ ῥχόντουσαν βροχῇ. Ὅταν κληρονόμησε αὐτὸς, ἔκανε ἕνα γάμο ἐνόνητο, ἀλλ' ἂν ἡ γυναικὴ του ἦτανε μαύρη, τὰ χρήματα ἦτανε ἄσπρα. Ἐπειτα ὑποστήριξε, ἀφοῦ ἐρχότανε ἀπὸ τὸ βουνό, ποῦ ὄλοι εἶνε εὐγενεῖς, πῶς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν λένε δόν. Ὑστερὰ τοῦ κόλλησε ἀπὸ πίσω καὶ τὸ πρῶτος καὶ νᾶσου τὸν δὸν Ἰωσιὰς 1ος.

— Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια, μπάρμπα Μπασιτιάν, πῶς ὄλοι τοῦ βουνοῦ εἶνε εὐγενεῖς; ἠρώτησεν ἡ Μαρία-Ἰωσηφίνα.

— Γιὰτί τὰχάτες, ἀπάντησεν ὁ ἡμιονηγός, θὰ σοῦνε περὶ πολὺ ἀπὸ σένα καὶ μένα ποῦμαστε καλογεννημένοι καὶ ἀπὸ καθαρὸ αἷμα, δοξᾶ σοὶ ὁ Θεός; Δὲ μποροῦμε νᾶμαστε ὄλοι πλούσιοι καὶ εὐγενεῖς καθὼς καὶ ὄλοι δὲν μποροῦνε νᾶνε γερὸι ὄφρατοι καὶ δυνατοὶ. Σ' αὐτὸ τὸν κόσμον πρέπει νὰ ὑπάρχουνε ἀπ' ὄλα, πλούσιοι καὶ πτωχοὶ. Δὲν ξερεῖς τὸ τραγοῦδι:

Ἄμ' καὶ τὰ δένδρα τοῦ βουνοῦ
Δὲ μορᾶνε τὸνα τᾶλλο.
Εἶκόνα τὸνα γίνεται,
Καὶ κάρθουνε τὸ ἄλλο.

Οἱ πλούσιοι καὶ οἱ εὐγενεῖς γεννοῦνται. Καθὼς ἔξερετε οἱ ἀπόστολοι ζήτησανε μιά μέρα ἀπ' τὸ Θεὸ τὴν ἀδεια νὰ

τοῦ φέρουνε τὰ παιδιὰ τους, καὶ ὁ Θεὸς τὸ παραδέχτηκε. Πάρουσαστήκανε λοιπὸν τὰ πρωτότοκα καὶ τὰ περὶ κалонτυμένα. Ὁ Θεὸς τὰ εἶδε καὶ τοὺς ἔκανε δᾶρα. Ὅταν τᾶλλα παιδιὰ τὰ νεώτερα καὶ κακοντυμένα τὸ μάθανε, θελήσανε νὰ πᾶνε κι' αὐτὰ. Οἱ ἀπόστολοι τότες πῆγαινε πάλι ἔς τὸ Θεὸ, ἀλλ' ὁ Θεὸς τοὺς ἀπάντησε· Ὅχι· αὐτοὶ πρέπει νὰ μείνουνε νὰ δουλεύουνε τοὺς ἀδελφούς τους· μάθετε πῶς ἄλλοι γεννιοῦνται γιὰ νὰ δουλεύουνε, καὶ ἄλλοι γιὰ νὰ τοὺς δουλεύουν. Καὶ γιὰ νᾶρῶ σὲ κείνο ποῦ λέγαμε, θὰ σᾶς μάθω γιὰτί αὐτοὶ οἱ τρελλοὶ τοῦ βουνοῦ τᾶγανε τόσο ἀπάνω τους παρμένο γιὰ τὴν εὐγένειά τους, καὶ σᾶς λέω γι' αὐτούς οἱ ὅποιοι, ἔς ἂν καὶ σένα καὶ μένα, εἶνε ἀπὸ τὰ παιδιὰ τὰ κακοντυμένα τῶν ἀποστόλων. Σ' ἂν ἦρθε ἔς τὸ βουνὸ ὁ βασιληάς τῆς Ἰσπανίας, οἱ χωριάταις αὐτοὶ φανταστήκανε πῶς ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ χαριεῖσωνε τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα καὶ νὰ τοῦ ἀποδείξουνε τὸ σέβας τους ἦτανε νὰ σκύψουν τὸ κεφάλι τους ἔσα μὲ τὴ γῆ, κι' αὐτὸ κάνανε. Σ' ἂν εἶδε ὁ βασιληάς αὐτὴ τὴν ἀνοσιὰ ἄρχισε νὰ γελᾷ καὶ τοὺς εἶπε· Levantao, galgos (σηκωθῆτε κοπρόσκυλα). Αὐτοὶ νομίσανε πῶς τοὺς εἶπε· Levantao hidalgos κι' ἀπὸ τότες νᾶσου τοὺς εὐγενεῖς.

— Γι' αὐτὸ κι' αὐτὸς ὁ δὸν Ἰωσιὰς 1ος σοῦχε περισσότερους καπνοὺς ἔς τὸ κεφάλι ἀπ' ἕνα ἠφάντη τῆς Ἰσπανίας, ἀνέκραξεν ἡ Μαρία-Ἰωσηφίνα κακεντραχῶς. Σοῦ κάνει τὸ σπουδαῖο, καὶ εἶνε περὶ βαρὺς ἀπὸ γουδί, περὶ στυφὸς ἀπὸ ἀγούρο μούσμουλο, καὶ τόσο ἀνάξιος, ποῦ δὲν εἶνε ἰκανὸς νὰ δώσῃ ἔς τοὺς πτωχοὺς, ἀφοῦ τοὺς βλέπει τόσο δυστυχισμένους, ἐκεῖνο ποῦ δίνει χωρὶς παζάρια ἔς τὸ σκύλο του, φᾶς καὶ σκέπη.

— Σιώπα, τῆ εἶπεν ὁ σύζυγός της, καὶ μαζέψε τὴ κακιὰ γλώσσά σου. Τρέχει πολὺ καὶ κατὶ κακὸ θὰ τῆς ἔρῃ.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἀνέκραξεν ἡ σύζυγος, ἐσὺ εἶσαι περὶ βουδὸς ἀπὸ ψάρι, καὶ δὲ μιλᾷς παρὰ γιὰ νὰ μοῦ κἀνῃς τὸν ἱεροκήρυκα. Αὐτὸ μοῦλειπε! Δὲν κοτᾶμε νὰ ποῦμε καὶ τίποτα περὶ! Ὅτε σὺ, οὔτε ὁ διάβολος θὰ μὲ κάνετε νὰ σωπάσω. Ἄκουῦς;

— Ἰερώνυμε, εἶπεν ὁ ἡμιονηγός πρὸς τὸν σύζυγον, ὅταν οἱ ἄντρες εἶνε φρόνιμοι, τὰ λόγια τῶν γυναικῶν τοὺς μπεδνουνε ἀπὸ τὸνα αὐτὴ καὶ τοὺς βγαίνουνε ἀπὸ τᾶλλο.

— Ὅχι, ὄχι, ἀπάντησεν ὁ Ἰερώνυμος ἀπαθῶς, δὲν τοὺς βγαίνουνε, γιὰ τί δὲν τοὺς μπεδνουνε.

— Ἄκουσε, Μαρία-Ἰωσηφίνα, ἐπανέλαθεν ὁ μπάρμπα Μπασιτιάν, ἂν θέλῃς νὰ ζήσης εὐτυχισμένα καὶ ὅπως πρέπει, θυμοῦ πάντα σου αὐτὸ τὸ τραγοῦδάκι·

Τῆς καρῆτας σου ἡ ρόβας
Τρέχουνε, μὸν βάλ' τους λάδι,
Γιὰ τί κάθε πρᾶμμα θέλει
Διατήρησι καὶ χάδι.

— Ἄμε ἔς τὸ καλὸ, χριστιανέ μου, εἶσαι ἔς ἂν τὸ ἀγιό σου, δὲν σὲ καταλαβαίνει κανένας.

— Ἡ Μαρία-Ἰωσηφίνα κατὶ ἔχει μὲ τὸν δὸν Ἰωσιὰ, διελογίσθη ὁ εὐθυμος γέρον. Ὁ μπάρμπα Μπασιτιάν εἶχε δίκαιον. Ἡ Μαρία-Ἰωσηφίνα ἦτο ἕναντιὸν τοῦ Ἰωσιῶ 1ου. Ὅπως δὲ καταστήσωμεν καταληπτὰ τὰ συμβησόμενα, ὀφείλομεν νὰ καταστήσωμεν γνωστὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τὸ αἷτιον τῆς δυσσεβείας αὐτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁσάκις ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἰωσιὰ Σάγχεθ, τοῦ ἐπονομαζομένου Ἰωσιὰ Α', αἱ ἐργασίαι ἦσαν πολλαί, ἡ Μαρία-Ἰωσηφίνα ἐπορευέτο συνήθως εἰς αὐτήν, ἵνα παρέχῃ τὴν συνδρομὴν της. Τρεῖς μῆνας πρὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἀρχεται ἡ παρούσα διήγησις, προσεκήληθ' αὐτὴ παρὰ τοῦ δὸν Ἰωσιὰ εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ὅτε ἡ θύρα ἐκλείσθη τὴν ἠρώτησεν, ἐὰν ἀνελάμβανε τὴν φροντίδα νὰ ἀναβρέψῃ ἐν παιδίῳ ἀντι πεντηκοντα δραχμῶν κατὰ μῆνα. Ἡ Μαρία-Ἰωσηφίνα πρὸ μηνὸς εἶχε τέξῃ υἱόν, ἦτο ρωμαλέα· ἐδράζετο λοιπὸν εὐχαρίστως τῆς ἐπικερδοῦς αὐτῆς εὐκαιρίας καὶ ἐδέχθη τὴν πρότασιν. Ὀλίγας ἡμέρας κατόπιν κατὰ τινα σκοτεινὴν νύκτα, ἀνθρωπὸς τις ἔκρουσε τὴν θύραν της, καὶ χωρὶς νὰ εἰσελθῇ, τῇ παρέδωκεν ἕν βρέφος, ὅπερ, ὡς τῇ ἐγνωστοποίησεν, ὠνομάζετο Γαβριήλ. Ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἐθῆλαξεν αὐτὸ, καὶ ἐλάμβανε τακτικώτατα τὸν συμφωνηθέντα μισθόν· ἀλλὰ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν πορευθεῖσα εἰς Ἀρασέαν, ἵνα λάβῃ τὸ τέταρτον μηνιαῖον, ἔλαθεν εἰς ἀπάντησιν παρὰ τοῦ δὸν Ἰωσιὰ, ὅτι τὰ κεφάλαια, ἄτινα τῷ εἶχον ἐγχειρίσῃ διὰ τὸ παιδίον ἐξηνητήθησαν, ὅτι δὲν ἔλαθεν ἕτερα, καὶ ὅτι τὴν ἀφηνεῖν ἐλευθέραν νὰ ἐξακαλοῦθήσῃ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ παιδιοῦ ἢ ἐὰν ἤθελε νὰ τὸ ἐκθέσῃ εἰς τὸ βρεφοκομεῖον ἢ ὅτι ἄλλο ἐπρότιμα.

Εἶνε εὐκολὸν νὰ φαντασθῶμεν τὴν καταιγίδα, ἥτις ἠγέρθη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Μαρίας-Ἰωσηφίνας, ὅταν ἤκουσε τὰς λέξεις αὐτάς. Πάλιν ζωρὰ καὶ σφοδρὰ ἠγέρθη μεταξὺ τῆς ἐπιθυμίας της νὰ ἀναθρέψῃ τὸ πτωχὸν αὐτὸ ἐγκαταλειμμένον πλάσμα καὶ τοῦ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρος της. Δὲν ἐσκέπτετο μόνον, ὅτι τῇ ἦτο κοπιωδέστατον νὰ θηλάξῃ δύο παιδία ἐν ταύτῳ, ἀλλὰ καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἀνεπτύσσοντο, καὶ θὰ εὐρίσκητο μετὰ δύο τέκνων, βαρέος φορτίου διὰ πτωχοῦς ἀνθρώπου. Ἐξ ἄλλου πῶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν μικρὸν αὐτὸν ἀγγελοῦ, ὅστις τῇ ἐμειδία ἐκ τῆς κοιτίδος του; Ὅτε νὰ τὸ σκεφθῇ ἐτόλμα.

Ὅτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ἀπέθανεν ὁ υἱὸς τῆς ἀνδραδέλφους της, ἡ δὲ Μαρία-Ἰωσηφίνα συνέλαβε σχέδιον, ὅπερ θὰ τὴν εἶδομεν θέτουσαν εἰς ἐνεργεῖαν, περὶ τὸ τέλος τοῦ δειπνοῦ, ἐνθα ἀφήκαμεν συνηγμένα τὰ πρόσωπα τοῦ διηγημάτος μας.

— Δέ 'μπορώ να καταλάβω, είπεν ο μπάριμα Μπασιτιάν προς την Μαρίαν-Ιωσηφίνα, για ποιά αίτια είσαι θυρωμένη με τον δόν Ιωσήφ 1ον, γιατί επί τέλους ού καλοπερνάς, και ζέρεις να σύρης νερό από 'μέρη που δεν υπάρχει πηγή. Μπορούσε να πη κανείς, πώς με το μέσο του παιδιού που ανατρέφεις, κατάφερες να τον στεναχωρήσεις να γένη μεγαλόσωρος, πράγμα που δεν το συνηθίζει.

— Αυτό είνε μεγάλο φέμμα! ανέκραξεν η τροφός τὸ ξαναλέω, είνε φοβερό φέμμα! 'Ο τσιφούτης δέ μούδινε ποτέ του πεντάρα παραπάνω απ' ὅ,τι συμφωνήσαμε. 'Ηθελα να μπορούσα να πνίξω εκείνον πούπε αυτή τή ψευτιά.

— 'Ας δούμε, ἄς δούμε, τί μπορείς να-χης μαζί του; Είνε ἀλήθεια, πώς τὸ βιό σου μεγαλώνει 'ς ἄν τὸ ρίζι.

— Μεγαλώνει, και μεγαλώνει 'ς ἄν τὴν οὐρά τῆς μαίμου; 'Η ἀλήθεια είνε πώς εκείνο πούζερα να τραβῶ πέταξε. 'Ακουσε, μπάριμα Μπασιτιάν 'ς ἄν παντρευτήκα ὁ ἀντρας μου μούφερε τριακόσιαι δραχμαίς, ἀλλά θέλαμε και να φάμε. Δέ χρωστούσα ὅμως τίποτα σέ κανένα, παρά τὴν ψυχὴ μου 'ς τὸ Θεό.

— Τὸ πέτυχε! τὸ γύρευε 'ς τὸν οὐρανὸ και σουτυχε 'ς τὴ γῆ. 'Εκείνη τὴν ἐποχὴ έμενε με τὴ μητέρα σου, ἀλλ ὕστερα τῆς 'ἔκανε να πλουτήσης;

— Για να καταλάβης καλὰ τέλος πάντων πόση εὐτυχία μπήκε 'ς τὸ σπίτι μέσα μαζί μ' αὐτὸ τὸ παιδί, μάθε, μπάριμα Μπασιτιάν, πώς θέλω να τὸ δώσω 'ς τὴν Στεφανία, γιατί δέ μπορῶ πειὰ να τὸ τρέφω. 'Η κόρη μου ὑποφέρει, και ἐγὼ τὸ ἴδιο να πού μεγαλώσανε και τὰ δυὸ και ἔλυωσα. Εἶπα 'ς τὴ Στεφανία πώς είνε ἐπικίνδυνο πρῶμα να στρέψῃ τὸ γάλα τῆς για μιά. 'Η Ἀντωνένα τοῦ μιλωνῶ πού τὸκανε πέθανε. Αὐτὸ είνε συμφέρο της. Τί λες και σὺ Γιάννη;

— 'Εγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Ιωάννης, ἀφήνω τὴ γυναίκα μου αὐτεξούσια να κάνῃ ὅ,τι θέλει, μόνο τῆς θυμίζω τὴ παροιμία: «βάζει ἕνα δαυλὶ 'ς τὸ στήθος του εκείνος, πού πέρνει ζένο παιδί για δικό του».

— Ἄμ' 'ς τὸ καλό, χριστιανέ μου, ἀνέκραξεν ἡ Μαρία-Ιωσηφίνα, ποικνούχα ριζανγαίδικο και τὸν κύτταζε 'ς τὰ δόντια.

— Ἄν ὁ Γεούδας κρεμάστηκε, ἐψιθύρισε ὁ ἡμιονηγὸς μεταξὺ τῶν ὀδόντων του, είνε γιατί ἔρθηκε τὸ λογαριασμὸ του.

— Ἀλλά δέ μου λες ἐσύ, μπάριμα Μπασιτιάν, πού ζέρεις περισσότερα ἀπὸ ἕνα γέρο στρατιώτη, δέ μπορείς να ἀνακαλύψης τίνος εἶναι αὐτὸ τὸ ἀγόρι;

— Σοῦ φαίνεται πώς ζέρω πολλά, Μαρία-Ιωσηφίνα, λοιπὸν κι' ἐγὼ σοῦ ἀποκρίνομαι με τὴν παροιμία: «Τί να σέ μάθω πού δεν τὸ ζέρεις»;

— 'Εγὼ δὲν ζέρω τίποτα. 'Επάλεφα πολὺ να μάθω κάτι τι ἀπὸ τὸν δόν Ιωσήφ, ἀλλά δὲν μπόρεσα να βγάλω τίποτα ἀπ' αὐτὸν τὸν πονηρὸ, πού είνε καλλίτερος κρυμμένος ἀπὸ μιά χελώνα. 'Ο,τι κι' ἄν ἔκανα, ὅσο κι' ἄν προσπαθῆσα, τοῦ

κάκου. Ἀλλά ἐσύ πού εἶσαι πρόθυμος να βεβαιώσης ὅ,τι δὲν ζέρεις, εἶμαι βέβαιος πώς κάτι ζέρεις και δέ θέλεις να τὸ πῆς.

— Ἀκόμη μιά φορά 'ς τὸ ξαναλέω, δὲν ζέρω τίποτα, δὲν ζέρω, και οὔτε θά μάθω ποτέ.

— Δὲν ἔχεις δίκιο, μπάριμα Μπασιτιάν, ἡ ἀλήθεια φαίνεται πάντοτε 'ς ἄν ζητῶν μάλιστα κανείς να τὴν κρύψῃ 'ς τὰ βῆθη τῆς γῆς.

— Τότε λοιπὸν δὲν θά σοῦ κακοφανῇ, δέ θά θυμώσης, θάμαστε πάλι φίλοι, ἄν σοῦ πῶ ὅ,τι ζέρω. 'Ακουσε λοιπὸν. 'Εσύ ζέρεις περισσότερα ἀπ' ὅλα τὰ φίδια, ἐσύ καταλαβαίνεις πειὸ πολλὰ ἀπὸ κείνο τὸ φίδι πού γλύστρησε κρυφὰ 'ς τὸ παράδεισο, και ἀπέπνιξεσαι πώς δέ 'μπορεῖς να ἀνακαλύψης ἐκείνο πού τόσο 'πιθυμᾷς να μάθης. Αὐτὸ είνε μιά φαγοῦρα περιέργειας.

— Ἀποφάσεις σήμερα και καλὰ και σώνει να με θυμώσης. Ἀλλά τοῦ κάκου. Τάκουσε;

— Ἄ! Θεέ μου! ἀνέκραξεν αἴφνης ἡ Στεφανία, ἀμ' ἐγὼ με τὴ λύπη μου πού ζέγρασα να πάω φαγι τὸ μπάριμα Μαθιῶ! Δώσέ μου αὐτὸ τὸ κουτάλι, Μαρία-Ιωσηφίνα.

'Η Μαρία-Ιωσηφίνα, ἔκυψεν ὅπως λάβῃ τὸ κοιλιάριον, ὅπερ τῆ ἔπεσε κατὰ γῆς.

— Κακὸ σημάδι, ἀνέκραξεν ὁ μπάριμα Μπασιτιάν. 'Ε! προσέθηκε βλέπων τὴν Στεφανίαν ὑπερπληρούσαν φαγητοῦ ἐν πινακίον πὸσο θά βάλῃς! 'Ο μπάριμα 'Ελεημοσύνης δέ θά παραπονεθῇ, θά γιομήτῃ καλὰ τὴ παραδαρμένη του σήμερα.

— Τόσο τὸ καλλίτερον, ἀπήντησεν ἡ φιλεύσπλαγγος γυνὴ δέ βάλουσε τὴ χύτρα 'ς τὴ φωτιά κάθε μέρα ἀφῆσε τὸν τὸν καυμένο να ὠφελῆθῃ ἀπ' τὴν περιστασία.

'Ο μπάριμα Μαθιῶς, ὅστις και μπάριμα 'Ελεημοσύνης ἐπωνομάζετο, ἦτο γέρον πτωχὸς, ἰσχνὸς, ρακενδύτης και ὀλίγον ἀπομωραμένος. Τοῦτον ὁ Ιωάννης Μαρτίνος και ἡ σύζυγός του Στεφανία εἶχον λάβῃ πλησίον των ἐξ εὐσπλαγγίνας ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ἠσθῆνει, και δὲν τὸν ἀφήκαν πλέον. 'Ο πτωχὸς γέρον δὲν ἐγνώριζε πὸς ν' ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του, και ὅπως δώρη ἐλάχιστον τεκμηρίον τῆς καλῆς θέλησῆός του ἐπροθυμοποιεῖτο να ἐκτελῇ ὅλας τὰς μικρὰς ὑπηρεσίας, ὅσας ἠδύνατο. 'Η κυριώτερα τούτων συνίστατο εἰς τὸ να καθαρίζῃ δι' ἐνὸς σαρόβρου ἐκ κλάδων δένδρου τὸ χωμάτινον ἔδαφος τῆς οἰκίας, και εἶχε καταστῆ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτῇ τέλειος.

— Πάρε, μπάριμα Μαθιέ, εἶπεν ἡ Στεφανία, να τὸ φαί σου, κρέας κι' ἕνα κομμάτι μοποτότα.

— 'Ο Θεὸς να 'ς τὸ πληρώση, ἀπεκρίθη ὁ γέρον, αὐτὸς πού εἶνε καλοπληρωτῆς. 'Ο,τι κανείς θαυρῆς. 'Οποῖος κάνει τὸ καλὸ δουλεύει για τὸν εαυτὸ του.

— Δέ θέλησες ποτέ, μπάριμα Μαθιέ, εἶπεν ἡ Στεφανία κλαίουσα πικρῶς, νὰρθῃς να καθίσῃς 'ς τὸ τραπέζι μας, και 'ς ἄν ζούσε τὸ πρῶτό μου παιδί αὐτὸ σοῦφερε τὸ φαί σου.

'Ο πτωχὸς, ὅστις ἠγάπα τὰ παιδία, και ὅστις ἴδια εἶχεν ἀγαπήσῃ ἐκεῖνο τῶν εὐεργετῶν του, ἤρξατο κλαίων γοερῶς.

— 'Εκείνα πήγανε, κι' ἐγὼ ἔμεινα.

— 'Ο Θεὸς, μπάριμα Μαθιέ, ζέρει τί κάνει, ἀπήντησεν ἡ Στεφανία. Οἱ σκληραῖς δυστυχίαις πού βρίσκουνε τὸν ἄνθρωπο, ἡ μακρὰ ζωὴ, εἶνε φορτώματα, τὰ ὅποια πρέπει να βαστάμε με ὑπομονή.

'Ο Θεὸς να με φυλάξῃ! ἔλεγε συγχρόνως ὁ μπάριμα Μπασιτιάν πρὸς τοῦς ἐναπομείναντας ἐν τῇ τραπέζῃ. Τί διαφορά για κείνους πού γνωρίζανε μιά φορά τὸν μπάριμα 'Ελεημοσύνη! ἦτανε ὁ κοινοῖρης τόσο καλὸς και ἀστεῖος! Πόσο ἔπεσε! Θά τὸν ἔπαιρνε κανείς τώρα για ἕνα σωρὸ στάκτη. Ἀλήθεια, Γιάννη, ἔκανες ἐλεημοσύνη σωστῇ πού τὸν μάζεψες; τί θά γεινότανε χωρὶς ἔσένα;

'Ο Μαθιῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ ἡμιονηγός, ἦτανε και εἶνε πάντα δυστυχισμένος 'γι' αὐτὸ τὸν ὀνομάσανε και μπάριμα 'Ελεημοσύνη. 'Σ ἄν τελείωσεν ὁ πόλεμος με τὴ Γαλλία και ἀφέθηκα, πέθανε ἡ γυναίκα του, και τοῦ ἀφῆσε ἕνα παιδί. 'Ο φτωχὸς τ' ἀνάβρεψε, ὅπως μποροῦσε με χιλιαὶς στενωχῶραις, τὸ τρεχε ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, παντοῦ ὅπου βυζαίνανε παιδιὰ. 'Σ ἄν μεγάλωσε τὸ πῆρε μαζί του, και ζήτησε ἐλεημοσύνη, και πήγαινε ἀπὸ ἐξοχὴ σὲ ἐξοχὴ και ἀπὸ καλύβα σὲ καλύβα. Τὸν γνόρισε ὅλος ὁ κόσμος: πάντα του ἦτανε χαρῶνιμος και ἔκανε καρδιὰ 'ς τοῦς ἐργάταις. 'Ετσι λοιπὸν παντοῦ ὅπου πήγαινε τὸν βάζανε να κάθεται 'ς τὸ τραπέζι τους, και ἐπειδὴ ἦτανε ὁ πειὸ γέρος τὸν προκαλοῦσανε να λέῃ τὴ προσευχὴ. 'Ο γυιὸς του, ὅσο μεγάλωνε τόσο χειρότερος μασκαρας γεινότανε, ἀγαπούσε τὴ δουλειὰ 'ς ἄν ὁ διάβολος τὸ Χριστό. Τότε ὅλοι ὅσοι τὸν ζέρανε τοῦσανε, ὅτι γι' αὐτόνε, πού εἶνε γέρος και σακάτης ἀπ' τὸ πόλεμο τῆς Γαλλίας, εἶνε πρόθυμος να φροντίζουσε και για φαί και για ὄλα, ἀλλ' ὄχι και για τὸ παιδί του, γιατί ὅπως τὸ συνηθίζει χωρὶς να τὸ μαθαίνῃ να δουλεύῃ, τὸκανε τερπέλη και δέ θά γεινότανε καλὸς ἄνθρωπος. 'Αντί λοιπὸν τὸν εἰς τὴν θύραν τοῦ τοῦσανε να τὸ βάλῃ 'ς τὴ δουλειὰ. 'Ο πατέρας μίλησε 'ς τὸ παιδί του, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἄκουσε. 'Η παροιμία ἔχει δίκιο πού λέει πὸς «ὁ ἀφέντης ὁ καλὸς κάνει τ' ἄξιο κοπέλλι». Τὸ ἴδιο γίνεται και 'ς τὸν πατέρα με τὸ παιδί. 'Σ αὐτὸ τὸ μασκαρῆνο κόσμῳ ὅποιος γίνεται μετὶ τὸν τρῶν' οἱ μιῆτες. 'Ο μπάριμα Μαθιῶς ἀφῆσε να φυτρώσουν τὰ φρεφά 'ς τὸ πουλί, και 'ς ἄν ἠθέλησε να τὸ κόψῃ δέ μπόρεσε πειὰ. Μιά μέρα πατέρας και γυιὸς πήγανε 'ς ἕνα ὑποστατικὸ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἀλλά πρὶν τοῦς δοῦνε, ὁ πατέρας ἔκρυψε τὸ παιδί του πίσω ἀπὸ μιά στίβα ἀχρηστοῦ και μπῆκε μόνος του.

Καλῶς τὸ μπάριμα 'Ελεημοσύνη, φωνάζανε ὅλοι οἱ ἐργάται, 'ς ἄν τὸν εἶδανε ἔλα, κάτσε 'ς τὸ τραπέζι και πές μας τὴν προσευχὴ. 'Ο πονηρὸς γέρον μπῆκε

κάθισε 'ς τὸ τραπέζι και εἶπε: «Εἶ, τ' ὄνομα τοῦ Πατρὸς και τοῦ ἀγίου Πνεύματος Ἀμήν». «Καλὸ εἶνε αὐτὰ, ἐφώνησαν οἱ ἐργάταις, τρελλὰ ἤθελες, μπάριμα 'Ελεημοσύνη; και ὁ γυιὸς; γιατί ζέχασες τὸν υἱό»; 'Ο μπάριμα Μαθιῶς ἀρχισε τότε να φωνάζῃ: «ὦ! ὁ υἱός! ἔλα! οἱ κύριοι σὲ ζήτηνε». «Ὅλοι γελᾶσανε, και ἔτσι κάθισε και τὸ παιδί 'ς τὸ τραπέζι. Ἀλλ' ὅσο ὁ πατέρας προσπαθοῦσε να κἀνῃ τὸ παιδί του να δουλεύῃ, δέ κατάρθωσε παρὰ να χάσῃ τὸ παιδί του» σὲ λίγο τὸν ἀφῆσε κι' ὁ γυιὸς του, και σηκώθηκε και ἔφυγε, και κανείς πειὰ δὲν ἔμαθε τί ἀπόγεινε. Ἀπὸ τότε ὁ μπάριμα Μαθιῶς πῆρε τὸν κατήφορο ὄλους διόλου. 'Ο δυστυχισμένος ἔθυσαιε τὴ ζωὴ του και ὄλη τὴν ἀγάπη του γι' αὐτὸ τὸ κακὸ ὑποκείμενο. Τράβηξε τόσο βάρσανα, κι' αὐτὸς τὸν πλῆρως ἔτσι, και ἔσα ἔσα ἀπάνω 'ς τὴ στιγμὴ πούχε ἀνάγκη ἀπὸ μεγαλύτερη βοήθεια, και ἐνόμιζε πὸς ὁ γυιὸς του θά τὸ εἶνε στῆριγμα. Δένε για τὸν Montés πὸς γεννήθηκε ἀπὸ μιά γελᾶδα: μπορεῖ να πῆ κανείς και γι' αὐτὸν τὸν καταραμένο, πὸς βγήκε ἀπὸ τὴ κοιλιὰ φειδιοῦ:

'Σ ἄν ποιά γυναίκα νατάνε
Τὸν Γεούδα ἡ μάνα φίλοι,
Γυναίκες πὸς εὐρισκοῦνται
Νὰ κάνουν εἰσίοι οἱ σῆλοι;

— Γιατί, ἀπήντησεν ἡ Μαρία-Ιωσηφίνα, τὰ παιδιὰ πού γεννοῦνε ἡ γυναίκες, εἶνε παιδιὰ τῶν ἀντρῶνε.

— Μάλιστα, ἐκραύγασεν ὁ ἡμιονηγός, εἰτοιμος πάντοτε να ἀναλάβῃ τὴν σφαιραν, ἢ τοῦ ἔρριπτον, ἵνα τὴν ἐξακοντίσῃ ἀπόθεν ἐρρίφθη!

'Η γυναίκες πὸς ὁ ἀντρας
Εἶνε δαίμονας σοῦ λίνε,
Μὰ παρακαλοῦνε ὄλαις,
Νὰ τῆς πάρῃ, και τὸν θίνε.

— Ἐμπρός! ἐξηκολούθησεν ἐγειρόμενος τῆς τραπέζης, ὁ Θεὸς μαζί σου, Γιάννη! ἡ καταχνιὰ σκέπασε τὰ βουὰ και τὸ σπῆτι μου δὲν εἶνε κοντὰ. Για σου, Στεφανία! εἶπεν συναντήσας αὐτὴν εἰς τὴν θύραν ἐπιστρέφουσαν. Ζέρεις τί παληόσκυλο εἶμαι! μὴ πάρης τὸ παιδί αὐτό, σὲ συμβουλεύω, εἶνε φόρος ἰσόβιος. Πειὸ ἀγαπῆτὸ παιδί δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὸ Χριστὸ ἔχε 'ς τὸ νοῦ σου, ὅτι καλλίτερα ἀξίζει ἕνα ἄπορι, παρὰ ἕνα δὲν τὸ συλλογίσθηκα.

'Ο εὐθυμος γέρον ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ ἡμιόνου του, δὲν τῷ ἔφερεν ὁ μπάριμα 'Ελεημοσύνης, και ἀπῆλθεν ἔδων χαμηλοφώνως:

Μὲ τραγοῦδα θά ποῶνω,
'Αφοῦ γέμω με κλάφαις,
Γιὰ τὰ με δέ ὄλη ὄλαις
Ἀδτηνῆς τῆς γῆς τῆς κάψαις.

'Εν τούτοις ἡ Μαρία-Ιωσηφίνα ἐπορεύθη πρὸς τὸ παιδίον, ὅπερ ἀνέτρεφε, τὸ ἔλαβε, και τὸ ἔθηκεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Στεφανίας. Ἡ καλὴ γυνὴ τὸ ἐνηγαλίσθη ὀλοφυρομένη. Τὸ πτωχὸν παιδίον τῷ ἀνέμνησε τὸν υἱόν της, οὔ τινος

οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ ἐκλείσθησαν, ἵνα μὴ ἀνοιγῶσι ποτε πλέον, οὔ τινος τὸ μικρὸν στόμα δὲν ἐξίττει πλέον τὸ μητρικὸν στήθος, οὔ τινος ἡ κοιτίς ἔμνε κενή, τὰ δέ ἐνδύματα ἐκρέμαντο ἐγκαταλελειμμένα ἐπὶ τίνος ἔδρας, χωρὶς οὐδεμίαν φιλόστοργος χεῖρ να τὰ καπνίζῃ, ὡς συνηθίζουσι να λιθανίζωσιν οἱ χωρικοὶ τὰ ἐνδύματα τῶν τέκνων των, θέτοντες αὐτὰ ἀνωθεν πυραύων, ἐπ' οὗ καίεται λεβάντα. Ἡ Στεφανία παρετήρησε τὸν συζυγόν της, ἀλλ' ἐκείνος ἔκυπτεν ἐπὶ τῆς τραπέζης κεννίζων, ἵνα δεῖξῃ, ὅτι οὐδόλως ἤθελε να ἐπηρεάσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς συζυγοῦ του. Ἡ Στεφανία τὸν ἐνόησε, και ἀνοῖξασα τὸ στήθος της τῷ παρουσίασε τοῦς μαστούς της ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς τὸ υἱόθετε.

— Δέν ἔχεις μάννα, και ἐγὼ δὲν ἔχω πειὰ παιδί. Δέ μποροῦμε να ζήσουμε οὔτε γὼ χωρὶς παιδιὰ να τοῦ δῶνῃ τὸ γάλα τοῦ στήθους μου, πού ξεχιλιζέ, και τὴν ἀγάπῃ τῆς καρδιῆς μου πού με πνίγει, οὔτε σὺ χωρὶς χέρια να σέ βαστοῦνε, χωρὶς στήθος να σέ βυζαίνῃ και χωρὶς ἀγάπῃ να σέ προστατεύῃ και να σέ φυλάῃ νύκτα και μέρα. 'Ελα λοιπὸν, καῦμένο παιδί, ἀφοῦ ὄλοι σὲ διώκουνε. 'Ελα, ἀφοῦ ἀπὸ ποθενὰ δέ 'μπορεῖς να ζητήσης βοήθεια οὔτε ἀπὸ τὸν εαυτὸ σου. 'Ελα: θά πέθαινες φτωχὸς μου, χωρὶς να καταλαβαίνης πὸς πεθαίνεις, ὅπως ζῆς, χωρὶς να συλλογίσῃς, πὸς ὑἱὸς τὸ πειὸ μεγάλο και γλυκὸ ἠσασαυρὸ πού μπορεῖ ναῦρῃ ὁ ἄνθρωπος, μιά μάνα! 'Ελα παραδαρμένο, ὄρφανὸ ἀγγελε! 'Αν ὁ Θεὸς, ὁ Κύριός μας, σὰς ἔκανε τόσο ἀδύνατο, τὸκανε, για τί ποτέ δὲν φαντάστηκε πὸς εἶνε δυνατὸν ἡ γυναίκα να μὴ σὰς προστατέψῃ.

Οὐδὲν τῶν ἀνωτέρω ἐξεστὸμισεν ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἀλλὰ τὸ συγκεκριμένον πρόσωπόν της, τὰ δάκρυά της, ἡ τρυφερότης μεθ' ἧς ἐσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸ πτωχὸν παιδίον, ἐλάλουν ἐγχαλωτότερον τῶν ψυχρῶν λέξεων, ἄς ἐχαράραζαμεν.

'Ο μπάριμα Μαθιῶς στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ παραθύρου παρετῆρει τὸ συμπλεγμα αὐτὸ τῆς ἀγάπης και φιλανθρωπίας, και ἐψιθύριζε διὰ τῆς παραχόρδου φωνῆς του: — Νάσαι βλογγιμένη, Στεφανία! και ὁ Θεὸς να σέ βλογήσῃ. 'Οποῖος κάνει τὸ καλὸ, δουλεύει, για τὸν εαυτὸ του.

(Ἐπεται συνέχεια) ΔΔΔ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΓΧΩΡΙΑ
Ἡ γεγραφῆ Βασιλικὸν Διάταγμα, δὲ οὐ δίδεται πίστωσις 60,000 δρ. εἰς τὴν Διεύθυνσιν των Ταχυδρομείων πρὸς προμήθειαν των ἀναγκαίων διὰ τὴν εἰσαγωγὴν των ταχυδρομικῶν διματων.— Ἡ ἐρευνῆ ἐσοδεία τοῦ σταφιδοκάρπου ἔσται πολὺ ὑπερέτρα τῆς περυσινῆς, ἄν και ἔνεκα τοῦ καύσανος ἐπῆλθεν εἰς αὐτὴν ἑλλάθῃ 5 0/0.— Ἡ παραγωγὴ τοῦ κοκκολοσπόρου, ἐν εἰσηγάγε πέρρουν ἡ κυβερνήτης και δένειμεν εἰς διωμηχάνους ὑπῆρξεν καταπληκτικῆ, ἐκ μίας οὐγγίας παραχθεῖσων 60 ὀκάδων ἀρίστης ποιότητος.— Συνέστη

ἀνώνυμος μετοχικὴ εἰσαρεία ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Νέον Φάληρον» πρὸς ἀνέγειν οἰκοδομῶν ἐν Νέῳ Φάληρῳ.— 'Ο δῆμος Ἐρμούπολεως συνήψε δάνειον 2,000,000 φρ. μετὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης πρὸς ἐνοποιήσιν των παλαιῶν αὐτοῦ δαπέλων.— Ὅμοιος ὁ δῆμος Ἀρτίστης 500000, δπως διοχετευθῆ εἰς τὴν πόλιν τὸ ἀναγκαῖον αὐτῇ ὕδωρ τοῦ Πηνειοῦ.— Ἐὰ 15 ἑκατομμύρια φράγκων, ἄπερ διετέθησαν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Φραγκφούρτης ἐκ τοῦ δανείου των 135 ἑκατομμυρίων ἐκαλύφθησαν πλειοναίς και ἐπῆλθε αὐθιγερὸν και μικρὸ ὑπερτίμησις.— Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Δούβ διέταξε τὰ ἐν Ἑλλάδῃ πρακτορεία αὐτῆς να μὴ δέχωνται διὰ τὴν ἀκατοπλοῖαν ἐπιβάτας και ἔμπορεύματα ληθείσης της μετὰ τῆς κυβερνήσεως συμβάσεως αὐτῆς.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΩΡΙΑ
Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικὴ ἀτροπλοικὴ εἰσαρεία Φωσφίλου Μάγκου και Σας πωλήσασα τὰ δύο ἀτρόπλοια αὐτῆς «Ἰωνίαν» και «Μυριόφυτον» τῇ Μαγισσοῦ παύσται των ἐν τῇ Αἰγαίῳ πλόων της.— Πρὸ τίνος θέελλα ἐπισκέψασα ἐν Καβαλίῃ τῆς Μακεδονίας συνοδοσευμένη και ὑπὸ χαλάρῃς κατέτρεψε καθ' ὀλοκληρίαν τὴν ἐφετηνὴν συγκομιδὴν, παρέστυρεν 500 πρόβατα, κατέραψε 2000 δένδρων και ἐφόνυσε τρεῖς ἀνθρώπους καταλιπούσα ἐτέρους 50 τραυματισμένους κατὰ τὸ μάλλον και ἤττον ὑπὸ τῆς χαλάρῃς.— Μεγάλῃ σύγχυσσ ἐπικρατεῖ ἐν τοῖς σχολείοις τῆς ἀνω Ἡπείρου των μαθητῶν ἀπεργησάντων ἕνεκα τῆς ραθυμίας και ἀνακάνεττος των διδασκάλων αὐτῶν.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ
Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἀυτοκράτορος Γουλιέλμου εἰς Πετροῦπολιν μικρὰν ἐπρόθεσσαν ἀίσθησιν πιστεύεται, δτι αὕτη διεσκέδασεν πᾶσαν ἀφορμὴν δυσπιστίας μεταξὺ Ρωσσίας και Γερμανίας, ἀλλ' ὅτι οὐδεμίαν ἐπήνεγκε τροποποίησιν εἰς τὰς συμφωνίας τῆς Ρωσσίας.— Ἐν Πετροῦπόλει ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ἐπισκέφθη και τὴν βασίλισσαν Ὀλγαν, ἀνεχώρησε δὲ τῇ 12 Ἰουλίου εἰς Στοκχόλμην.— Ἐστὰ τηλεγράφημα Ἱταλικῆς πηγῆς οἱ Ἕλληνες τῆς Μασσαρίας διὰ ταγῆ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἐπηλήσσαν τοῦς δημοτικοὺς φόρους.— Ἐν τῷ νομῷ Ἀρδέχης ἐξελέγη βουλευτῆς ὁ κ. Βαανσιερ, ἀποτυχόντος τοῦ κ. Βουλανζέ.— Ἡ βασίλισσα τῆς Σερβίας ἀπελθούσα τῆς Γερμανίας κατηνθῶθη διὰ Παρισίων εἰς Χάγην.— Ὁ Πάπας ἐνεργεῖ, ὅπως ἡ συνέλευσις τοῦ βασιλέως Οὐμβέρτου μετὰ τοῦ ἀυτοκράτορος τῆς Γερμανίας μὴ γεινῇ ἐν Ρώμῃ.— Ἀγγέλειται, δτι ἡ χολέρα ἀνεφάνη εἰς Νεάπολιν, ἀλλ' αἱ Ἱταλικοὶ ἀρχαὶ διαφερόουσι τοῦτο.— Προσεγγὸς ὁ κύριος Γλάδστον ἐεράζει τοῦς χρυσοῦς τῶν γάμων.— Ἡ Ἀμερικανικὴ Βουλὴ ἐψήφισε νομοσχέδιον περὶ ἀτελείας τῆς Ἑλληνικῆς σταφίδος.— Αἱ ἀπομεινούσαι δυνάμεις Ρωσσίας και Ὀλλανδία παρεδέχθησαν τὴν Συνέσειον σύμβασιν.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ
Καίπερ ἐγγίζοντος τοῦ χρόνου, διαρκῶς προσέρχονται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἐκθέσεως οἱ μέγχι τοῦδε βραδύναντες, πάντων δέ αἱ δηλώσεις γίνονται δεκταί, γνωστοῦ ὄντος, δτι ἕνεκα τυπικῶν λόγων ἡ ἐπιτροπεία δὲν θά παρεμπίδισῃ οὐδένα, ὅπως συμμετάσχη τοῦ ἀγῶνος.— Αἱ ἐνδὲς τοῦ κατασπῆματος τῆς Ἐκθέσεως προκαταρκτικαὶ ἐργασίαι συνεπληρώθησαν. Ἡδῆ ἤρξατο ἡ τοποθέτησις των προθηκῶν διὰ τὰ ἐκτεθεισόμενα εἴδη.

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ
'Ο Γάλλος βοτανολόγος Ραουὶ δὲ ἐκθέσεως του πρὸς τὴν Γαλλικὴν Κυβερνήσιν χαρακτηρίζει τὴν ἀναφανείσαν ἰσσον πανταχοῦ τὸν κόσμου εἰς τὰς φυτῆας τοῦ καφέ ὡς τοσοῦτον φθοροποιῶν δι' αὐτάς, ὅσον εἶναι ἡ φυλλοξήρα διὰ τὰς ἀμπέλους.
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
'Ο ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Καϊνεβέρτης καθηγητῆς Χέρσφελδ ἐξέδοτο πραγματείαν περὶ-

χουσαν πλήρη αναγραφήν πάντων των πονημάτων και αυτών των εν ταίς έφημερίαις διατριβών των αναγομένων εις την Γεωγραφίαν των Ελληνικών χωρών. Εβήμως δε μνημονεύει των εργασιών του Έλληνο γεωγράφου κ. Μηλιαράκη.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Κατεσχέθη εις χείρας πολιτού ενεπίγραφος έπιτύμβιος στήλη προερχομένη εκ Γυθίου και αναγομένη εις την 2αν ή 3ην εκατονταετηρίδα Μ. Χ. — Παρά το Όλυμπειον εβρήθη άγαλμα γυνου νεανίου καλώς διατηρούμενον, άλλ' έλλιπές κατ' άμφοτέρους τούς βραχίονας, άρχαϊζούσης δε τέχνης. — Έν ταίς εν Τανάγρα άνασκαφαίς άνευρήθησαν 4 ειδώλια γυναικεία τó πρώτον εικόνηναι γυναίκα, πρό της οποίας εβρηται άγγελιον και λύχνος, τó δεύτερον γυναίκα κυπτουσαν πρό λεκάνης, τó τρίτον γυναίκα κρατούσαν κάνιστρον με σίτον, δι' ου σιτίζει τó πρό αυτής πτηνόν, και τó τέταρτον καυημένην γυναίκα προτεταμένην τās χείρας έχουσαν, ως ίνα δεχθή τι, άλλ' άπαντα τέχνης κοινής.

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑ

Δύο νέα έργα θα κοσμήσωσι τούς καταλόγους των Ιταλικών μελοδραμάτων. Τό έν σοβαρόν Cecilia di Baona του μουσικοδιδασκάλου Τζόμμη, και τó έτερον ελαφρόν μελοδραμάτων Gioventu Scapigliata του νεαρού Φλωρεντινού μουσικού κ. Ζόκη. — Έπί τή προσεχί έορτασμή της τετάρτης από της ανακαλύφως της Αμερικης εκατονταετηρίδος παρασκευάζεται προς διδασκαλίαν παλαιόν τι μελόδραμα λησμονηθέν του Morlacchi ή Χριστόφορος Κολόμβος, εφήμως κριθέν πρό πεντακονταετίας ακριβώς, ότε κατά πρώτον παρεστάθη. — Ό κ. Μασκερόνης διευθυντής της όρχήστρας τού έν Ρώμη μεγάλου θεάτρου διατάχθη υπό τού Ιταλικού ύπουργείου της παιδείας να επισκεφθή και μελετήση τούς όργανισμούς των έπισημοτέρων θεάτρων όλων των πρωτευουσών, όπως συντάξη νέον όργανισμόν μεγάλου Διεθνούς Θεάτρου, όπερ

ιδρύεται προσεχώς έν Ρώμη. — Μουσική Άγγε- λία εκ τινος Ιταλικης έφημερίδος «Ό κ. Τίτος Μάμολης εδοποίησ τούς διευθυντάς όρχηστρών, ότι αναλαμβάνει την μελοποίησιν και σύνταξιν μελοδραμάτων σοβαρών, πολυτελών, λυρικών, φανταστικών, κομειδουλίων και παντός άλλου είδους. Αί παραγγελίαι εκτελούνται ταχέως. Όροι συμφέροντες». Τί έχομεν ν' άκούσωμεν ά- κόμη;

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Μ. Α. Ευχαριστος — Κ. Α. Άδριανούπολι. Π. Φ. Μάντισσερ. Έλήθησαν. Κ. αύτσε (;) — Άντιφοροδόντι. Αυτά εινε τά άκρα άωτα της παρεξηγήσεως! Ίδού και έν άλλο. Οί της διακεκριμένης τάξεως Αιγύπτου: Ζηλότυποι και ύποκτοι, ίνα ύποχρεώσωσι τās γυναίκαστων να μένωσιν οικαδε άφήρουν σχεδόν από αυτάς την χρήσιν των... κοδών δι' όδυννάς έγχειρίσεως. Έπί πλέον θεωρούντες ως άπρεπές τó να εξέρχονται αυται άνυπόδητοι, ένομοθέτησαν εξ άλλου ποινην καταστροφήν έπί αυτών, όστις ήθελεν έπιχειρήσθαι να θανατεύη ύποδμήματα δι' αυτάς! Πώς δέν μάς κατηγορείτε ως ύποστηρικτάς των τοιούτων μέτρων... σάς ευχαριστούμεν. — Γ. Οικ. Τσαγγαράδαν. Καλλίτερον θα έκάνετε να μάς πέμψητε τά φύλλα εκείνα... παρά αινίγματα και λύσεις. Τό δένδρον δέν εινε ή μοριά, άλλ' ή μορία. — Άναγνώστη, Μερικοί στίχοι του σβεννομένου έρωτός σας εινε ωραίοι, άλλ' εινε τόσοσιν ρωμαντικοί, ώστε ούδέ τó πολύ των άίσθημα εινε άρκετόν να τούς σώση. Ζητήσατε ύμειστέρας έμπνεύσεις και πέμψατέ μας. — Κη Π. Άνήκετε εις τó φύλλον, όπερ γνωρίζει θαυμασίως να πείθι περί τού δικαίου του, όταν έχει άδικον και... έπίστημεν. — Μ. Α. Άπολι. Περύ Γπατίας της Αλεξανδρινής φιλοσόφου έγραψεν ό κ. Σπ. Παπαγώργιος έν έπιφυλλίσι της «Ν.

Ημέρας» κατ' Ιανουάριον του 1885. — Ηάσχοντι εξ ύδατοφοβίας. Τα συνθή διυλιστήρια των ύδάτων περιέχουσι μόνον άμμον, ήτις δέν άρκει να συγκρατήσθαι τās έπίπλαστεις όργανικάς ούσίας των ύδάτων. Έτερον είδος εινε τά περιέχοντα άμμον και άνθρακα ή και μόνον άνθρακα, όστις άπορροφά τās όργανικάς ούσίας. Τρίτον δε είδος εινε τά περιέχοντα σάβγγον σιδήρου. Τά καλλίτερον είδος διυλιστηρίων, όπερ ίδιος έν ώρα έπίδημιών δέν να χρησιμοποιήται, εινε τó του Bouley-Chaberland, όπερ συνίσταται εκ σωλήνος πορσελλάνης, δι' ου διέρχεται ύδωρ καθάρην φυσιολογικώς, ούδέν σπέρμα βακτηριδίων περιέχον. — Ρομ. Ό ήλιος έμαύρισε τās χείρας σας; Διαμαρτυρούμεθα. — Γ. Φ. Αεμψουσόν. Έλήθη. Αναμένομεν και άλλας ενεργείας ευχαριστούντες. — Κ. Δ. Βάβραν. Έστάλησαν αι άποδείξεις. — Μ. Τ. Α. Ρώμη. Α. Χ. Λίον. Έλήθησαν. — Κ. Π. Φολέγαθρον. Δυστυχώς δέν δυνάμεθα. Η συνδρομή έκτός των έγγραφέντων εφέτος κατ' Ιούλιον εινε έτησία άρχεται κατ' Ιανουάριον και λήγει τή 31 Δεκεμβρίου. Έάν ήθέλατε διακοπήν έπρεπε εγκαίρειν να ειδοποιησθε. — Κυρία Φ. Έχουσι τó δικαίωμα να συζητήσωσι τά γραφόμενα ήμων και να τά αντικρούωσιν, όπως νομίζουσι καλλίτερον. Αλλά να αξιούσιν άπάντησιν! Αυτό δι' θα ήτο πολύ. — Μ. Α. Λέγουσιν, ότι έν γραφή της διά κριματίας κόκλον, και θέση έν τή μέσφ όρνιθα, ή πτωχή θα νομίσθι τούτον όριον άνοπέδλητον, και δέν θα τολμήσθι να τόν ύπερβή. Τοιούτον εινε τó πρόβλημα, όπερ σας καλώη και έκμηνεύσει τās αγαθάς ήμων διαθέσεις;

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Έξεδόθησαν

Περύ έρμητικών ούσιών, υπό Άναστασίου Κ. Λαμβέρρη καθηγητού της Χημείας. Έν Αθήναις.

ΤΙΜΑΙ — ΑΓΓΕΛΙΩΝ Ό στίχος άπαξ λ. 40, δις 75, τρίς 8ρ. 1. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΝ 8ρ. 15 κατ' έτος. — Διά τούς κ. κ. Συνδρομητάς 8ρ. 10.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΕΚΚΡΗΚΤΙΚΑΙ ΟΥΣΙΑΙ

Πωλείται παρά Βίλμπεργ Μπέκ και Νάκη

Τιμάται 8ρ. 3.

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ ΚΑΙ Σ'.

έν Αλεξανδρεία και Καίρω

Αναδέχεται την εκτέλεσιν πάσης χρηματιστικής και έμποροπραξίτικης έπιχειρήσεως υπό συμφερωτάτους όρους. — Προεξοφλεί και εισπραττει έπιταγάς και τοκομερίδια έπιτοκίως, έν τή έσωτερική και τή άλλοδαπή. — Έκδίδει έπιταγάς και συναλλάγματα μικρών και μεγάλων ποσών διά τó έσωτερικόν της Αιγύπτου, διά την Ευρώπην, Τουρκίαν και Ελλάδα. — Έκτελεί πάσαν παραγγελίαν επί έλληνοκων γραυγράφων, κάμνει προκαταβολάς επί αυτών, και πωλεί λαχειοφόρους όμολογίας της Έθνικης Τραπεζικής της Ελλάδος με μηνιαίας δόσεις και έπ' έτησίω τόκω 6 - 8 οιο. — Κάμνει προκαταβολάς επί βαμβακικών και άλλων έμπορευμάτων, και αναδέχεται την αγοραπωλησίαν αυτών έπιτοκίως και έν Αγγλία.

Τηλεγραφική Διεθνήσιν Ρεσμαζογλου Alexandrie.

REVUE

POLITIQUE ET LITERAIRE

REVUE BLEUE

PARAISANT LE SAMEDI

PRIX DE L'ABONNEMENT POUR L'ETRANGER

Six mois 20 fr. - Un an 35 fr.

111. Boulevard St. Germain Paris.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΧΕΙΜΩΝΑΝΘΟΙ

Έν τού βιβλιοπωλείου Έστίας Βίλμπεργ και Μπέκ ΔΡΑΧ. 3.

ΙΣΤΟΡΙΑ

THE

ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Έργον στεφθέρ υπό της Γαλλικ. Ακαδημίας ΑΘΗΝΑΣ Ν. ΣΕΡΕΜΕΤΗ Έπί λαμπρόν χάρτυ — μετά 180 εικόνων ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 10

ΜΕΤΑΛΛΙΚΑ ΥΔΑΤΑ

Γενική άποθήκη ΕΝ ΣΥΡΩ, δδ. θεάτρου Φαρμακείον Ι. Τ. Λαμβέρρη.

Vals-Vichy-Orezza-Pardina-Janos

ΕΤΟΜΑΧΙΚΑΙ Παστίλλαι VALS.

Και τó μόνον έπανορθωτικόν των τριχών της κεφαλής ύδωρ της

Mme ALLEN'S

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

ΥΔΡΟΓΕΙΟΙ ΣΦΑΙΡΑΙ, εις Έλληνη γλώσσαν από 8ρ. 35 — 72. ΕΠΙΣΚΕΥΗΤΗΡΙΑ επί καλού χάρτου 8ρ. 1,50 τὰ 100.

ΜΕΛΑΝΗ μαύρησιν κομπεπικνωμένη, αναλυομένη εις εξ μέρη ύδατος, εκομίσθη, και πωλείται εις δάλινα δοχεία, περιέχοντα 8ρ. 312. Τιμή δοχείου 8ρ. 4,50. Η ΟΚΑ ΔΕΠΤΑ 90 αναλελυμένη και άριστής ποιότητος.

ΝΙΟΣ ΚΑΤΟΧΟΣ της ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ και ΙΤΑΛΙΚΗΣ διπλογράφος, και άριστας έχων συστάσεις, ζητεί θέσιν περί έμπορικόν καταστήματι ένταύθα ή έν Πετραϊά.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΑΦΡΟΔΡΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΗΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΓΡΑΜΜΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΚΟΡΙΝΘΟΥ - ΑΙΓΙΟΥ - ΠΑΤΡΩΝ

	1	3	33	2	4	32
Πειραιεύς άν.	5.30 π	10.45 π	4 μ.	Πάτραν.	6.30 π	12.10
Αθήναι	6 "	10.50 "	1.35 "	Αίγιον	8 "	2 "
Κόρινθος άφ.	8.55 "	2.25 "	5.20 "	Κόρινθος	11.20 "	6 "
Αίγιον	12.07 "	6.40 "	" "	Αθήναι άφ.	2.25 "	9.25
Πάτραι	1.30 "	8.30 "	" "	Πειραιεύς	2.55 "	9.50

ΓΡΑΜΜΗ ΚΟΡΙΝΘΟΥ - ΑΡΓΟΥΣ - ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ - ΜΥΩΝ

	202	32	203	33
Ναύπλιον άν.	8 π.μ.	10.30 π.μ.	Κόρινθος άν.	2.45 μ.μ.
Αργος	8.32 "	11.45 "	Αργος άφ.	5.05 "
Κόρινθος άφ.	10.50 "	1.55 μ.	Ναύπλιον	5.35 "
Μύλων άραν	7.45 π.μ.	" "	Εις Μύλους άφ.	5.15 "

Σημείωσις: Η άμαξοστοιχία 33 αναχωρεί εκ Πειραιώς διά Κόρινθον Ναύπλιον, εκάστην Δευτέραν, Τετάρτην, Παρασκευήν ή δε άμαξοστ. 32 εκ Ναυπλίου διά Κόρινθον Πειραιά, εκάστην Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον. Αί άμαξοστ. 2, 4, 33, 32, 202, 203, σταθμεύουσιν εις όλας τās στάσεις και τούς Σταθμούς. Μεταξύ Κορινθού — Αχαΐας, Πατρών — Αχάρας, Ναυπλίου — Αργους — Μύλων και άντιστρόφως, κυκλοφοροῦσι καθ' έκάστην τοπικά άμαξοστοιχία: σταθμεύουσαι και εις πάσας τās Στάσεις.